

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeCrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Kerkelijke Tijdschriften:** Dean L. Larsen. Heruitgever.

Internationale Redactie: Larry A. Hiller. Carol Larsen. Roger Gylling.

De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, Utrecht.

Correspondenten: Ring Den Haag Nederland: J. Thiel. Zendingsgebied Amsterdam Nederland: F. W. Collé-Sirach. Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Inhoud

Eerbied. <i>Door president Marion G. Romney</i>	1
De zaligheid van kleine kinderen. <i>Door Bruce R. McConkie</i>	3
De perikelen van een kerkgebouwconciërge. <i>Door Lora J. Asay</i>	11
Hoe wij de conciërge van ons kerkgebouw kunnen helpen	14
Zaden die kennis doen ontspruiten. <i>Door Theo E. McKean</i>	16
Wie zich aan een ander spiegelt. <i>Door Phillip C. Smith</i>	19
Weest dan gijlieden volmaakt. <i>Door Brenda Hunt</i>	20
Ik heb een vraag ... <i>Door Ardelth G. Kapp</i>	26
De bloemen van de voorzomer. <i>Door Jack Weyland</i>	28
Als uw hart u ingeeft wat u met uw verstand niet weet.	
<i>Door president Harold B. Lee</i>	34
Wij streven naar al wat prijzenswaardig is. <i>Door president Ezra Taft Benson</i> .	37

Bijlage voor de jeugd

De rijkste man ter wereld	1
Met je vingers kunnen zien. <i>Door Elaine C. Smith</i>	2
Jezus, mijn vriend. <i>Door Brians Woodford</i>	4

Jaarabbonement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434, The Church of Jesus Christ LDS.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60, The Church of Jesus Christ of LDS.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Boodschap van het Eerste Presidium

Eerbied

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Eerbied is het toonbeeld van ware godsdienst. Oprechtheid ligt eraan ten grondslag. Als wij eerbied koesteren jegens God, vereren en aanbidden wij Hem en tevens eerbiedigen wij al wat Hem toebehoort. Het gebrek aan waardering in onze houding ten opzichte van God, wijst op een oneerbiedige levenshouding.

Als heiligen der laatste dagen moeten wij vanwege onze grotere kennis van God wel de eerbiedigste mensen ter wereld zijn, en ik geloof dat dit inderdaad zo is. Ook orde en netheid zijn vormen van eerbied, die zich openbaren in een keurig verzorgd uiterlijk, fatsoenlijke kleding en reinheid in al ons denken, spreken en doen. Daartoe behoren eveneens vrien-

delijkheid, respect voor anderen en soortgelijke deugdzame eigenschappen. Ware eerbied jegens God beweegt ons ertoe altijd zijn wil te doen.

Evenals bij andere deugden, geeft Jezus ook hier weer het grootste voorbeeld. Bemerkt hoeveel eerbied Hij zijn Vader betoont, als Hij ons leert hoe wij dienen te bidden:

„Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd; uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde.

Geef ons heden ons dagelijks brood; en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren; en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.” (Matteüs 6:9-13.)

Zie eens hoezeer Christus op de wil van zijn Vader bedacht was bij zijn pogingen de ongelovige Joden ervan te overtuigen dat Hij inderdaad de Zoon van God was. „Wanneer gij de Zoon des mensen verhoogd hebt,” zei Hij, „zult gij inzien, dat Ik . . . niets uit Mijzelf doe, doch dat Ik dit spreek, gelijk de Vader Mij geleerd heeft. . . . Ik doe altijd wat Hem behaagt.” (Johannes 8:28-29.)

Eerbied voor de tempel — het huis van zijn Vader, heeft Hem er tweemaal toe gebracht de tempel te reinigen (door uitdrijving van de kooplieden, die er een marktplaats van hadden gemaakt).

Het lijden dat Hij in Gethsemane doerstonde heeft Hem weliswaar doen uitroepen: „Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg.” Toch bekommerde Hij Zich zelfs in deze doodsnoed meer om het volbrengen van de wil van zijn Vader dan om beëindiging van zijn lijden, want Hij besloot die bede met de woorden: „Doch niet mijn wil, maar de Uwe geschiede.” (Lukas 22:42.)

De eerste woorden van Jezus die zijn opgetekend luiden: „Waarom hebt gij

naar Mij gezocht? Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?” (Lukas 2:49.) Zijn laatste woorden, aan het kruis, waren: „Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.” (Lukas 23:46.) Het leven van de Heiland heeft voortdurend blijk gegeven van eerbied jegens zijn Vader.

Trouwe, geestelijk volwassen heiligen der laatste dagen die de Meester volgen valt het niet moeilijk eerbiedig te zijn. Doordat zij hun leven lange een moeizame strijd voeren het evangelie te leren begrijpen en na te leven, worden ze door de Heilige Geest geoefend om als vanzelf eerbiedig op elke situatie te reageren.

Kinderen worden niet geboren met de inzichten waaruit eerbied voortvloeit en ook ontwikkelen deze begrippen zich niet onmiddellijk in hen. Sommige uitzonderlijke kinderen ontwikkelen eerbied ongeacht hun opvoeding maar de meesten zijn echter niet eerbiediger dan wij ze geleerd hebben te zijn. Als zij in hun eerste levensjaren zich oneerbiedig gedragen, komt dat doordat zij in dit opzicht geen behoorlijke opvoeding hebben genoten. Het spreekt wel vanzelf dat die eerbied hun thuis, op school en in de kerk moet worden bijgebracht, maar ook ouders en leerkrachten dienen er steeds aan herinnerd te worden dat zij het zijn die deze belangrijke taak moeten vervullen, een plicht die niet ongestraft kan worden veronachtzaamd.

Het uiteindelijke doel is om in een ieder het geloof en getuigenis, die oprechtheid, kennis en zelfbeheersing aan te kweken, die hem ertoe beweegt vrijwillig eerbiedig te zijn. Bepaalde gewoonten moeten kinderen echter eerst worden bijgebracht, zoals netheid, beleefdheid, welwillendheid, respect jegens elkander en een eerbiedige houding in heilige plaatsen. Als zij zich eenmaal behoorlijke gewoonten hebben eigen gemaakt en zich fatsoenlijk weten te gedragen, zullen zij als zij in begrip toenemen ware bekeering kunnen ontwikkelen.

Uit het gedrag van kinderen blijkt zonne-
(Vervolg blz. 18).

Onder alle heerlijke waarheden van het evangelie, die God aan zijn volk geschonken heeft, bevindt zich bijna geen leerstelling die zo liefelijk is en de ziel dieper bevredigt als die, welke verkondigt:

Kleine kinderen zullen zalig worden. Zij zijn levend in Christus, en zullen het eeuwige leven beërven. Het gezin zal als één geheel voor hen blijven voortbestaan en de volheid der verhoging valt hun ten deel. Geen enkele zegen zal hen ontzegd worden. Zij zullen in onsterfelijke heerlijkheid verrijzen, tot volle rijpheid opgroeien en eeuwig leven in de hoogste heerlijkheid van het celestiale koninkrijk—

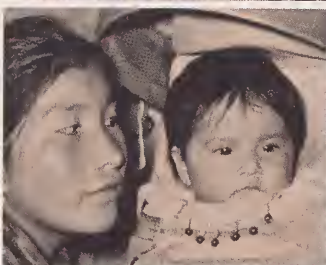
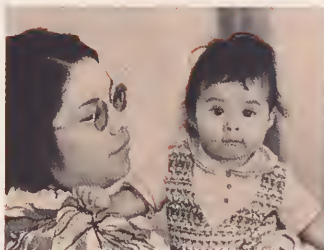
alles dank zij de verdiensten, de barmhartigheid en genade van de heilige Messias, en wegens het zoenoffer van Hem, die is gestorven opdat wij zullen leven.

Eén van de grote winstpunten van de recente opname in de Parel van Grote Waarde van het door Joseph Smith ontvangen visioen van het celestiale koninkrijk is dat dit ons de gelegenheid geeft ons opnieuw te verdiepen in de leer der zaligheid van kleine kinderen. Op dit gebied zien wij ons voor vele gegronde vragen gesteld, die een degelijke beantwoording aan de hand van de Schriften verdienen.

Bij onze beschouwing van de verschillen-

De zaligheid van kleine kinderen

Door Bruce R. McConkie
Lid van de Raad der Twaalf

de met de zaligheid van kinderen verband houdende kwesties gaan wij uit van een tweetal taferelen, die elk een beeld geven van Christus' oneindige liefde, tederheid en mededogen.

Het milieu waarin de ene situatie zich voordoet is „het gebied van Judea over de Jordaan.” Een grote schare is in Zijn tegenwoordigheid, de Farizeeën zijn twistgierig en trachten Hem in een valstrik te lokken; Hij heeft zo juist over huwelijk, echtscheiding en het gezin gepredikt. „Toen werden kinderen tot Hem gebracht,” vermeldt Matteüs, „opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden; doch de discipelen bestraffen hen. Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. En Hij legde hun de handen op en vertrok vandaar.” (Matteüs 19:13-15, cursivering toegevoegd.

In de geïnspireerde bijbelvertaling van Joseph Smith wordt bovendien vermeld dat de discipelen zeiden dat het niet nodig was dat Jezus de kinderen zegende, daar Hij gezegd had: *Zij zullen zalig worden.* (Zie geïnspireerde versie.)

Het decor van het tweede taferel is het vasteland van Amerika. Dezelfde opgestane en verheerlijkte Christus zien wij daar tijdens zijn bediening onder de Nefieten. Hij heeft zoëven gebeden, en wel op een wijze als nog nooit eerder iemand had gedaan. „En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken,” vermeldt de Nefietische geschiedschrijver in 3 Nephi 17:17 van het Boek van Mormon.

Toen weende Jezus, en zeide: „Ziet uw kleinen. . .”

„Toen . . . zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren

met vuur omgeven; en de engelen dienden hen.” (3 Nephi 17:23-24.)

Jezus Christus heeft de kinderen lief en zegent hen. Het zijn de metgezellen van engelen. Zij zullen zalig worden. Voor hen is het Koninkrijk der hemelen.

Nu zullen wij beknopte antwoorden formuleren op de doorgaans gestelde vragen omtrent de zaligheid van kinderen.

Wat is een kind, en wie zijn kinderen?

Een kind is een volwassen geest in een pasgeboren lichaam, dat kan groeien en volwassen worden volgens de voorzienigheid van Hem, wiens geestelijke kinderen wij allen zijn. Kinderen zijn de zonen en dochteren van God. Al eeuwen vóór hun geboorte in de sterfelijkheid verbleven ze in Gods nabijheid. Naar de geest zijn ze volwassen voordat ze geboren worden, en na de dood eveneens. Christus Zelf, de Eerstgeborene des Vaders, was nog voordat Hij aan Maria's boezem werd grootgebracht reeds opgeklimmen tot een staat van verhoging en heerlijkheid.

Wat betekent in de sterfelijkheid geboren worden?

Dit is de overgang van volwassen, bewuste, met verstand begiftigde wezens van het voorbestaan naar een sterfelijke staat. Het is het proces waardoor wij met alle karaktereigenschappen en talenten, die wij in de lange jaren waarin wij geestelijk bestonden, verworven en ontwikkeld hebben, van het voorsterfelijke naar het sterfelijke bestaan worden overgebracht. Hierbij ontstaat een sterfelijk lichaam, dat als woning moet dienen voor een eeuwige geest, die een van de nakomelingen van de hemelse Vader is. Zodra de levensadem in ons is, bevinden wij ons ten volle in de sterfelijkheid.

Waarom worden wij hier op aarde geboren?

Wij komen hier om een lichaam van vlees en bloed te verkrijgen, een lichaam dat

wij na de natuurlijke dood in een onsterfelijke staat eenmaal weer terug zullen ontvangen. Voor zover wij de jaren van verantwoordelijkheid bereiken, zijn wij hier om ons verder te ontwikkelen en beproefd te worden om te zien of wij zo kunnen leven dat wij de staat van onschuld en zuiverheid herwinnen, waarin wij ons als kind mochten verheugen en waardoor wij in aanmerking kunnen komen om daarheen te gaan waar God en Christus zijn.

Wat is „erfzonde”?

Dit is de dwaalleer dat de zonde van Adam op alle mensen overgaat en dat derhalve ieder mens ook pasgeboren kinderen — gedoopt moet worden om zalig te kunnen worden. Een van de eerste grondbeginselen van de ware godsdienst is „dat de mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden en niet wegens Adams overtreding.” (Het tweede geloofsartikel.)

Zijn kinderen met erfzonde besmet?

Volstrekt niet. Er bestaat in het geheel geen erfzonde, zoals die in de geloofsbelijdenissen der christenheid wordt omschreven. Een dergelijk begrip ontkent de doeltreffende uitwerking van de verzoening. Onze openbaringen zeggen evenwel: „Iedere menselijke geest was in den beginne onschuldig” — hetgeen betekent dat de geesten in het voorbestaan in een reine, onschuldige staat begonnen zijn — „en omdat God de mens van de val heeft verlost, werd de mens wederom, in zijn kinderlijke staat, onschuldig voor God.” (LV 93:38.) Dit wil zeggen dat alle kinderen dank zij het verzoeningswerk van Christus hun sterfelijke proeftijd in reinheid en onschuld beginnen. In onze openbaringen staat ook vermeld „dat de Zoon van God de eerste zonde verzoend had, waardoor de verantwoording voor de zonden der ouders niet op het hoofd der kinderen kan worden gelegd, want sedert de

grondlegging der wereld zijn zij rein.” (Mozes 6:54.)

Worden kinderen in zonde ontvangen?

Daar er dus van erfzonde geen sprake kan zijn, om de door de hedendaagse christenheid gebruikte uitdrukking eens te gebruiken, volgt daaruit dat kinderen niet in zonde ontvangen worden. Ze komen onbesmet op de wereld. Als onze Schriften zeggen dat kinderen „in zonde worden ontvangen,” betekenen die woorden iets heel anders dan in het verband waarin diezelfde uitspraak wordt weergegeven in de geloofsbelijdenissen van de wereld. De schriftuurlijke betekenis wil zeggen dat ze in een zondige wereld worden geboren. Daardoor „ontstaat, wanneer zij beginnen op te groeien, ook de zonde in hun hart, en zij smaken het bittere, opdat zij het goede weten te waarderen.” (Mozes 6:55.)

Hoe staat het nu met de kinderdoop?

Slechts weinige valse leerstellingen hebben ooit zo’n scherpe en krachtige veroordeling verdiend en ondergaan als de kinderdoop, die met name door de profeet Mormon heftig is bestreden. Toen deze geïnspireerde schrijver bij de Heer navraag deed aangaande de doop van kleine kinderen werd hem gezegd: „Luister naar de woorden van Christus, uw Verlosser, uw Here en uw God. Zie, Ik kwam niet in de wereld om rechtvaardigen, maar om zondaren tot bekering te roepen; de gezonden hebben geen medicijnmeester van node, maar zij, die ziek zijn; maar kleine kinderen zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te begaan; daarom is de vloek van Adam in Mij van hen weggenomen, zodat die geen macht over hen heeft.”

Sprekende door de kracht van de Heilige Geest leerde Mormon vervolgens „dat het ernstig spotten is voor God, om kleine kinderen te dopen.” Immers, zij

„zijn reeds sedert de grondlegging der wereld levend in Christus; . . . daarom is het vreselijke goddeloosheid om de reine barmhertigheden van God jegens hen te verloochenen.” Voorts betoogde hij, dat Christus’ verzoeningswerk en de kracht van zijn verlossing waardeloos geacht worden door hen die een dergelijke geloofsopvatting zijn toegedaan, en dat een aanhanger van die dwaalleer „in de banden der ongerechtigheid” is en „ter helle moet nederdalen, indien hij zou worden weggenomen, terwijl hij dergelijke gedachten koestert,” maar dat zij die zich vernederen en bekeren, en gedoopt worden „zalig worden met hun kleine kinderen.” (Moroni 8:8-25.)

Worden alle kleine kinderen vanzelf zalig in het celestiale Koninkrijk?

Deze vraag is met een daverend en volmondig ja te beantwoorden. Jezus leerde dit aan zijn discipelen. Ook Mormon heeft het telkens weer herhaald. Van de profeten hebben velen hierover gesproken. Het ligt onvoorwaardelijk in het verlossingsplan besloten. Zo niet, dan zou de verlossing niet eindeloos van toepassing zijn. Zoals wij dan ook mogen verwachten, komt in het door Joseph Smith ontvangen visioen van het celestiale koninkrijk de volgende uitspraak voor: „En ik zag eveneens, dat alle kinderen, die sterven voordat zij de jaren van verantwoordelijkheid bereikt hebben, zalig zijn in het celestiale koninkrijk des hemels.” (Visioen van het Celestiale Koninkrijk : 10; zie ook *Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 113.)

Men vraagt wel eens of dit geldt voor kinderen van elk ras. Het antwoord luidt natuurlijk dat als de openbaring het heeft over alle kinderen, ze daarmee dan ook allemaal worden bedoeld, zonder beperking waar het ras, afkomst of taal betreft. Kleine kinderen zijn kleine kinderen, die allen levend zijn in Christus, ze worden allen zalig door Hem en dank zij de verzoening.

Sprekende over de verklaring van de Profet dat alle kinderen zalig zijn in het celestiale koninkrijk, heeft president Joseph Fielding Smith gezegd: „Hiermede worden de kinderen van alle mensenrassen bedoeld. Alle geesten die hier ter wereld komen, komen uit Gods tegenwoordigheid, en moeten dus in zijn koninkrijk zijn geweest. . . . Iedere menselijke geest was in den beginnen onschuldig, terwijl allen die in opstand kwamen uitgeworpen werden; allen die overbleven hebben derhalve recht op de zegeningen van het evangelie.” (*Doctrines of Salvation*, 2:55.)

Hoe en waarom worden zij zalig?

Dank zij de verzoening en omdat zij vrij van zonden zijn, worden zij zalig. Ze komen rein bij God vandaan; in dit leven heeft geen zonde of smet zich aan hen gehecht. Rein keren ze dan ook tot hun Schepper terug. Verantwoordelijke, toerekeningsvatbare mensen moeten rein worden door middel van bekering, doop en gehoorzaamheid. Zij die niet voor zonden verantwoordelijk geacht kunnen worden, komen in geestelijk opzicht nooit ten val en behoeven van geen zondeval te worden verlost. Vandaar het gezegde dat kleine kinderen levend zijn in Christus. „Kleine kinderen . . . zijn . . . sedert de grondlegging der wereld door Mijn Eniggeborene verlost.” (LV 29:46.)

Zullen zij het eeuwige leven hebben?

Het eeuwige leven is een leven in het hoogste Koninkrijk van de celestiale wereld; het is een staat van verhoging of verheerlijking, het is de naam van het leven dat God zelf leidt. Het bestaat uit de voortzetting van de gezinseenheid in de eeuwigheid. We hebben in het voorgaande teksten aangehaald, waarin staat dat kinderen zalig zullen worden in het celestiale koninkrijk, maar nu komen we voor de volgende vraag te staan, namelijk of dit ook inhoudt dat ze de grootste van al Gods gaven, het eeuwige leven zullen ontvangen. Het antwoord luidt

bevestigend, dank zij de voorzienigheid van Hem, die oneindig in wijsheid is. Zaligheid betekent het eeuwige leven; die beide uitdrukkingen zijn synoniem, ze betekenen precies hetzelfde. Joseph Smith heeft eens gezegd: „Zaligheid is niets meer of minder dan de heerlijkheid, het gezag, de macht, majesteit en heerschappij die Jehova bezit.” (Zie *Lectures on Faith*, blz. 63-67.) Nu zijn wij deze zaligheid als verhoging gaan aanduiden, hetgeen op hetzelfde neerkomt, maar in de standaard werken is in alle mogelijke teksten sprake van „zaligheid”. Ik weet in al onze geschriften slechts drie passages op te noemen, waarin het woord zaligheid een andere, lagere staat dan „verhoging” aanduidt.

Abinadi heeft gezegd: „Kleine kinderen hebben eveneens het eeuwige leven.” (Mosiah 15:25.) Joseph Smith leerde: „In de tegenwoordigheid van God en het Lam zullen kinderen op tronen geplaatst worden . . . Zij . . . zullen aldaar de volheid van dat licht, die heerlijkheid en intelligentie genieten, die in het celestiale koninkrijk bereid is.” (Zie *Leringen van de Profet Joseph Smith*, blz. 211-212.) Ook president Joseph Fielding Smith heeft zich op dit punt zeer duidelijk uitgesproken, toen hij zei: „De Heer zal deze kinderen het voorrecht verlenen alle verzegelende zegeningen te mogen ontvangen, die tot de verhoging behoren. Voordat wij geboren werden, waren wij allen volwassen geesten en na de opstanding zullen kleine kinderen ook lichamelijk opgroeien tot de volledige grootte van hun geest. Bij gehoorzaamheid zullen hen dan alle zegeningen ten deel vallen, die zij ook ontvangen zouden hebben wanneer zij hier op aarde tot volwassenheid waren opgegroeid. De Heer is rechtvaardig, en Hij zal niemand een zegening onthouden, enkel en alleen omdat hij sterft alvorens die zegening te kunnen ontvangen. Het zou kennelijk onbillijk zijn een klein kindje het recht te ontzeggen op alle aan verhoging in het hiernamaals verbonden zegeningen, we-

gens het simpele feit dat het in zijn prille jeugd is overleden. Vroeggestorven kinderen zal geen enkele zegening onthouden blijven. Wanneer ze na de opstanding opgroeien tot de volwassenheid van hun geest, komen zij in aanmerking voor alle zegeningen waarop ze recht gehad zouden hebben, als het hun vergund was geweest hier nog wat langer te vertoeven om ze te kunnen ontvangen.” (*Doctrines of Salvation*, 2:54.)

Zullen kinderen alsnog in het huwelijk treden en in gezinsverband mogen samenleven?

Welzeker, dit valt niet te betwijfelen. Als zij de zaligheid verwerven, namelijk het eeuwige leven, wat verhoging betekent, wil dit zeggen dat ze dan ook trouwen en in gezinsverband samenleven. President Joseph Fielding Smith heeft dit duidelijk onder woorden gebracht en dit moet noodzakelijkerwijs wel zo zijn. (*Zie Doctrines of Salvation*, 2:49-57.)

Waarom sterven bepaalde kinderen, terwijl anderen in leven blijven? Zijn zij die jong sterven er beter aan toe dan zij die in de sterfelijkheid verblijven?

Wij kunnen er gerust van verzekerd zijn dat alles wordt beheerst en bestuurd door Hem, wiens geestes-kinderen wij zijn. Hij weet bij voorbaat hoe alles van begin tot einde zal verlopen en zorgt ervoor dat ieder van ons die beproevingen krijgt te doorstaan, waarvan Hij weet dat wij ze nodig hebben. President Joseph Fielding Smith heeft mij eens gezegd dat wij moeten aannemen dat de Heer bij voorbaat weet en vaststelt wie in zijn prille jeugd zal heengaan en wie hier op aarde moet blijven om de nodige beproevingen te ondergaan. Dit stemt overeen met de volgende uitspraak van Joseph Smith: „De Here neemt velen weg, zelfs in hun kinderjaren, opdat zij mogen ontkomen aan de menselijke afgunst en aan het verdriet en het kwaad van de huidige

wereld. Zij waren te rein, te liefelijk om op deze aarde te leven.” (*Leringen*, blz. 208.)

Het ligt geheel in de opzet van dit leven dat diegenen onder ons die de jaren van verantwoordelijkheid hebben bereikt, de beproevingen waaraan wij worden onderworpen, inderdaad nodig hebben. Daarbij gaat het erom dat wij de wereld leren overwinnen en die reine, smetteloze staat bereiken, die kleine kinderen reeds bezitten.

In hoeverre zijn kinderen vóór hun geboorte in de sterfelijkheid bekend met de aard van God en zijn verlossingswerk?

Iedereen die op aarde wordt geboren komt uit Gods tegenwoordigheid. Wij allen hebben Hem in die eeuwige wereld gezien en Zijn stem gehoord. Hij heeft ons Zijn wetten geleerd. Wij hebben daar ook van Christus gehoord en hebben verklaard Hem te willen volgen, toen Hij tot onze Heiland en Verlosser werd verkozen. Wij kenden en begrepen het evangelie en hebben van vreugde gejuicht over het voorrecht een sterfelijk lichaam te verkrijgen in het kader van dat grote plan van zaligheid. Wanneer kinderen, die in werkelijkheid volwassen geesten zijn, rein en onbesmet terugkeren tot hun Schepper, zullen zij die kennis van het evangelie, die zij eenmaal bezaten, opnieuw bezitten.

Zullen kinderen ooit beproefd worden?

Volstrekt niet! Ieder denkbeeld dat zij in het paradijs, of tijdens het duizendjarig rijk of daarna nog eens beproefd zullen worden, berust op louter fantasie. Waarom zou een opgestaan wezen, dat reeds met een celestiaal lichaam uit het graf is verrezen, en wiens zaligheid gewaarborgd is, nog beproefd moeten worden? Zou de Heer iemand op de proef willen stellen die niet falen kan, en wiens verhoging is gegarandeerd? Al die miljarden mensen, die tijdens het duizendjarig

rijk geboren zullen worden, wanneer Satan zal zijn gebonden, zullen trouwens „zonder zonde opgroeien tot zaligheid” (LV 45:58) en dan ook niet beproefd worden, want „Satan kan kleine kinderen in dit leven niet verzoeken, en evenmin in het geestenrijk of na hun opstanding. Kleine kinderen die vóór het bereiken van de jaren van verantwoordelijkheid sterven, zullen niet in verzoeking worden gebracht.” (*Doctrines of Salvation*, 2:56-57.) Zo luiden de uitdrukkelijke bewoordingen van president Joseph Fielding Smith.

Waar ligt de leeftijd van verantwoordelijkheid?

Een kind wordt op een gegeven ogenblik in zijn leven niet zo maar opeens volslagen toerekenbaar. Kinderen worden in de loop van een aantal jaren langzamerhand verantwoordelijk voor hun daden. Het bereiken van de jaren van verantwoordelijkheid is een geleidelijk proces en geen doel dat men moet hebben bereikt, nadat een bepaald aantal jaren, dagen en uren verstreken is. In onze openbaringen zegt de Heer: „Aan Satan is geen macht gegeven om kleine kinderen in verzoeking te brengen, daarom kunnen zij niet zondigen, voordat zij verantwoordelijk jegens Mij worden.” (LV 29:47.) Er komt echter wel een tijd in het leven van hen die zich normaal ontwikkelen, dat ze werkelijk aansprakelijk zijn en de zonde hun wordt toegerekend, namelijk op hun achtste jaar, de leeftijd waarop zij gedoopt moeten worden. (LV 68:27.)

Dit beginsel van verantwoordelijkheid is in de loop der tijden verschillende malen verworpen en verdraaid, en zelfs geheel uit het oog verloren. Het lag ten grondslag aan Mormons navraag bij de Heer aangaande het dopen van kleine kinderen. (Zie Moroni 8.) Een van onze leerzaamste schriftuurplaatsen dienaangaande is vervat in deze woorden, die de Heer tot Abraham gesproken heeft:

„Mijn volk is van mijn voorschriften afgeweken” enz. (Zie Genesis 17:4-6, geïnspireerde bijbelvertaling.)

Zelfs in die vroegere tijden waren er mensen die de kinderdoop toepasten, en waarom? Ze hadden geen begrip meer van het wezen der verzoening, want, zo vervolg de geschiedenis, die oude volken beweerden dat het bloed van de rechtvaardige Abel voor de zonden was vergoten, enz. (Genesis 17:7, I.V.)

Daarop ontving Abraham van de Heer deze belofte: „Ik zal mijn verbond tussen Mij en u stellen. Dit is mijn verbond” enz. (Zie Genesis 17:11, geïnspireerde bijbelvertaling of I.V.)

Hoe staat het met de zwakzinnigen (geestelijk gehandicapten)?

Met hen gaat het net als met kleine kinderen. Zij zullen de jaren van verantwoordelijkheid nooit bereiken en zullen daarom als kleine kinderen worden beschouwd. Als zij door een of ander lichamelijk gebrek of om een andere ons onbekende reden in geestelijk en zedelijk opzicht nooit volwassen worden, worden zij ook nimmer verantwoordelijk voor zonden geacht. Ze behoeven niet gedoopt te worden; ze zijn levend in Christus, en zullen in de eeuwigheid op dezelfde basis als alle kinderen alles ontvangen, beërven en bezitten wat Hij hun te bieden heeft.

Nadat de Heer geopenbaard had dat kleine kinderen sedert de grondlegging der wereld zijn verlost dank zij het zoenoffer van Hem die is gestorven om ons allen zalig te maken, en na uitdrukkelijk te hebben vermeld dat Satan geen macht heeft om kleine kinderen in verzoeking te brengen voordat zij verantwoordelijk worden, paste de Heer dezelfde beginselen toe op de geestelijk gehandicapten. Hij besluit deze openbaring namelijk met de woorden: „En verder zeg Ik u: Heb Ik niet allen, die kennis bezitten, geboden zich te bekeren? En het blijft aan Mij om met hem, die geen

begrip heeft, te handelen, zoals er staat geschreven.” (LV 29:49-50.)

Wanneer en in welke gedaante zullen kinderen worden opgewekt?

Daar zij een celestiaal erfdeel zullen ontvangen, zullen zij in de eerste opstanding verrijzen. President Joseph F. Smith zeide: „De profeet Joseph Smith leerde dat een zuigeling die in het graf was neergelegd, in de opstanding ook als baby zou herrijzen. Op de moeder van een levenloos kind wijzend, zei hij tot haar: „U zult na de opstanding alsnog de vreugde, het genoegen en de voldoening mogen smaken om dit kind te mogen grootbrengen, totdat het de volwassen gestalte van zijn geest heeft bereikt.” Na de opstanding uit de dood is er vergoeding, groei en ontwikkeling te verwachten. Deze waarheid is mij lief. Ze spreekt boekdelen vol blijdschap, geluk en dankbaarheid tot mijn ziel. Dankt de Heer, dat Hij ons deze beginselen heeft geopenbaard.” (*Gospel Doctrine*, blz. 455-456.)

Waaruit bestaat onze verantwoordelijkheid jegens onze kinderen?

„Zie, kinderen zijn een erfdeel des Heren, een beloning is de vrucht van de schoot.” (Psalm 127:3.) Onze kinderen zijn de kinderen van onze hemelse Vader. Hij heeft ze maar tijdelijk aan ons toevertrouwd. Op ons rust nu de plicht ze op te voeden in licht en waarheid, opdat zij zich zullen bekwamen om eenmaal in zijn eeuwige tegenwoordigheid terug te kunnen keren.

Ouders in Zion dragen een bijzondere verantwoordelijkheid voor de verzorging en het welzijn van de hun toevertrouwde zielen. Koning Benjamin heeft die verantwoordelijke taak in het kort samengevat met deze woorden:

„Gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door

(Vervolg blz. 18)

De perikelen van een kerkgebouwconciërge

door Lora J. Asay

W e hebben er tot diep in de nacht over zitten praten. Zouden we het doen of niet? Op de priesterschapsvergadering had onze bisschop bekendgemaakt dat men voor het ringcentrum een conciërge in vaste dienst nodig had. Na de vergadering had Ace, mijn man, er nader naar geïnformeerd. Daarbij kreeg hij te horen dat hij er maar eens met zijn vrouw over moest praten. De volgende avond zou hij de zaak dan samen met de drie bisschoppen verder kunnen bespreken.

Had hij zin in een betrekking als deze? Het was een groot gebouw, dat door drie wijken en een ring werd gebruikt. Gelet op alle activiteiten die erin plaatsvonden, zou er een massa werk te doen zijn. Vanzelfsprekend zou ik hem daarbij een handje helpen, bijv. met het afstoffen van het orgel en de piano en het zemen van de ruiten. Wij woonden dichtbij het kerkgebouw, dus hij kon tussen de middag thuis komen eten, wat ook zijn reiskosten zou verminderen. Hij zou dan geen lange

werkdagen in alle weer en wind meer hoeven te maken, die zijn huidige betrekking bij een loodgietersbedrijf van hem vergde. Ook zijn bijbaantje in de avonduren als magazijnbewaker zou hij niet meer nodig hebben. Toch verandert een man van 59 niet zo gemakkelijk van betrekking. Als die nieuwe werkkring nu eens bleek tegen te vallen?

Die maandag werd het grote besluit genomen. We zouden het aannemen! Ace zegde bij zijn toenmalige werkgever zijn betrekking op. Toen we de volgende zondag naar de kerk gingen, was het alsof we het gebouw voor het eerst pas goed zagen. Er was heel wat te doen!

Onze eerste taak was het schoonmaken van de trappen aan weerszijde van de hal. De ene was 1,20 breed en de andere 1,80 m. Ze telden elk zeventien treden. Er was al een tijdlang niets meer aan gedaan, en ze zagen er groezelig uit. Ze zaten ook vol zwarte plekken van schoenzolen en ander vuil. We bewerkten ze twee uur lang met zeepsop, een schuurmiddel en staalwol, maar wat waren we blij met de ontdekking dat ze bedekt waren met licht crèmekleurig vinyl, waaraan donkere strepen een marmerachtig voorkomen gaven.

Er viel voor Ace altijd wel iets te repareren of te vervangen. Hij zette allemaal nieuwe sloten op de buitendeuren en vernieuwde de deurklinken in de toilet-ruimte en de recreatiezaal. Hij repareerde de douches in de meisjesgarderobe, en de grendels van de kleerkasten (die om de een of andere duistere reden midden op de vloer waren geplaatst) verzette hij en verankerde ze opnieuw. Verscheidene in het stookhok opgestapelde kapotte lessenaars maakte hij weer bruikbaar.

We hadden er nog niet lang gewerkt, toen er een begin werd gemaakt met de bouw van een nieuw kantoor voor de ringpresident en een vergaderlokaal voor de hoge raad in een betonnen ruimte, die voorheen als binnenplaats had dienst gedaan. De bouwvakkers werkten er iedere dag

maar kort aan, maar bij het boren en hakken in het cement ontstond veel stof, dat overal in het gebouw doordrong. We hadden er nog niet schoongemaakt, of we konden opnieuw beginnen. De wijkleden hadden geen begrip voor de situatie, dus kregen we heel wat kritiek te verduren. Dit duurde zo een maand of drie. Op zekere dag werd ons medegedeeld dat er in het lokaal van de juniorzondagschool een jeugdconferentie gehouden zou worden. De leiders vroegen of we dit wat extra netjes konden opknappen. We maakten er dus veel werk van. We gaven alle ramen en het houtwerk een goede beurt, we schrobden en boenden de vloer en stuurden de gordijnen zelfs naar de stomerij. Alles glansde gewoonweg. Na afloop van de vergadering vroeg ik aan Ace of de mensen tevreden waren geweest. Hij zei: „Wel, een van de raadgevers in de bisschop vroeg of we niet een beetje meer zorg konden besteden aan het afstoffen van de stoelen.” Het was zo vol geweest dat ze wat extra stoelen hadden nodig gehad, en toen had iemand ze uit het in aanbouw zijnde gedeelte gehaald! We hebben er hartelijk om gelachen, omdat we nu pas inzagen dat men geen oog had voor hetgeen wij deden, maar wel voor wat we hadden verzuimd.

Het witten van alle gepleisterde binnenmuren in het gebouw kostte ons heel wat tijd. We begonnen bij de toiletten, daarna deden we de gangen en vestibules, de zalen, het lokaal van de zustershulpvereniging, van de hoge raad en de klaslokalen. We schilderden alle verwarmingsradiatoren, deurposten, trapleuningen, ingangen en diverse andere onderdelen. De vloerbedekking in de foyers en in het ZHV—lokaal waren versleten en met verschillende limonadevlekken bevuild, die er onmogelijk uit te krijgen waren. Ace vroeg aan de bisschop of wij iemand mochten laten komen om de vloerbedekking te reinigen, maar hij kreeg te horen dat hij zich de moeite kon besparen, omdat ze binnenkort nieuwe vloerbedek-

king wilden aanschaffen, Na het nog een paar weken te hebben aangezien, huurde Ace een tapijtreiniger en gaf de vloerbedekkingen zelf een schoonmaakbeurt met tapijtschampoo. Dit gaf een enorme verbetering. Langzamerhand begon het gebouw er wat fatsoenlijker uit te zien. Nadat wij ons twee jaar aan het conciërgewerk hadden gewijd, werd er nog een wijk in ons gebouw gehuisvest, zodat er nu in totaal vier wijken in waren ondergebracht. Er was nu 's maandags, dinsdags, woensdags en donderdags een ZHV-vergadering. De leidsters kwamen dan al om half negen 's morgens binnen. Behalve het ZHV-lokaal moesten dan de foyer, keuken, de stoep aan de zuidzijde, de kinderkamer en de toiletten klaar zijn. Tijdens de ZHV-vergadering maakten we dan de overige klaslokalen, de kerkzaal en de recreatiezaal schoon.

Om een uur of drie begonnen dan de jeugdwerkleidsters binnen te druppelen. Eerst moesten we dan de ZHV-kamer, de kinderkamer, de keuken en de toiletten weer controleren en zo nodig schoonmaken. Na het jeugdwerk werd de boel weer opgeruimd, aangeveegd, stoelen werden rechtgezet en schoolborden afgesponsd om alles in gereedheid te brengen voor de 's avonds te houden activiteiten. Ongeveer een jaar ging dat zo door, waarna er twee wijken naar een ander gebouw zijn verhuisd. Toen leek het wel of we met vakantie waren!

Op een goede morgen kochten wij aan de deur een bus met een chemisch reinigingsmiddel voor roestvrijstalen gootstenen, drinkfonteinjes en andere metalen voorwerpen. Ik besloot het eens te beproeven op de koperen bevestigingsplaten van de lichtschakelaars, die met een fettig laagje vuil waren bedekt. Nadat ik er een stuk of zes met goed gevolg had opgepoetst, ging ik de jongenstoiletten in, waar een grote plaat met drie schakelaars erop was aangebracht.

Ik veegde de plaat met het reinigingsmiddel schoon en pakte mijn vochtige spons, toen ik een knetterend geluid hoorde. Ik

draaide mij om en zag de vlammen tot aan het plafond uit die plaat slaan! Ik vloog de gang in enilde: „Brand! Brand! Ik heb de kerk in brand gestoken!” Ace kwam door de gang heen aanstormen en stookte de toiletruimte binnen. Het vuur was gedooft en het was er pikdonker. De schakeldoos was helemaal uitgebrand. Zo leerde ik dat chemicaliën en elektriciteit niet samen kunnen gaan.

De vorige zomer begonnen wij op een maandagmorgen aan onze twee weken vakantie. Mijn man stond erop dat wij op de beide volgende zaterdagen even zouden thuiskomen om het gebouw voor de zondag op te knappen. Ik werd opstandig, omdat ik nog voordat onze vakantie voorbij was terug moest komen. Onder het schoonmaken mochte ik inwendig: „Dit is volslagen gekkenwerk. 't Kan geen mens wat schelen of het hier nu schoon is of niet. Als de mensen er iets om gaven, zouden ze niet overal zo'n rommel rondstrooien. Ze merken het niet eens. Niemand let immers op het werk dat gedaan is!”

Opeens kreeg ik het gevoel dat er iemand naast me stond, die tegen me zei: „Ik wel. Het is Mijn huis, en Ik geef er wel degelijk om. Stel dat hier morgen bezoekers komen en het gebouw is vuil. Wat zou een onderzoeker daarvan denken? Ik zou me generen!” Ik was diep geschokt en onder de indruk. Het had zo echt geleken. Ik heb me nooit meer beklagd over de tijd die ik moest besteden aan het verzorgen van Zijn huis.

In de eerste paar maanden dat wij dat conciërgewerk deden, werden wij door de kerkleden hetzij genegeerd of met voor ons gevoel neerbuigende minzaamheid behandeld. Toen zij ons langzamerhand leerden kennen, begonnen zij een andere houding aan te nemen. Ace was altijd bij de hand, hij stond altijd klaar om tafels op te stellen of ergens mee te helpen. Hij raakte bevriend met de kinderen en de rijpere jeugd, die hij binnenliet om in het gebouw basketbal of volleybal te spelen als hij er zelf bij was.

Wederkerig deden zij hun best in de foyers geen rommel te maken, vooral 's zaterdags niet, als hij alles netjes had schoongemaakt voor de zondag.

Ongeveer na dat eerste jaar begonnen de mensen ons hartelijker te bejegenen. Jeugdwerkleraresen en —klassen brachten ons voor de kerstdagen lekkertijen en fruitmanden. Eens heeft een groepje jongens met kerstmis een kerststalletje voor ons gemaakt van karton en gesmolten suiker. Ze brachten ook een krans voor ons mee, die ze van denneappels en noten hadden gemaakt. Een andere jeugdwerkklas maakte voor ons een prachtige poster met al hun namen erop, waarmee ze wilden zeggen hoeveel ze van ons hielden en dat ze het waardeerden dat wij het gebouw zo keurig schoon hielden.

Op de werkdagen van de zustershulpver-

eniging werd Ace uitgenodigd met de zusters te eten tijdens de lunchpauze.

We zijn ook eens door het ringpresidium uitgenodigd om tijdens een conferentie samen met hen en de leden van de hoge raad aan te zitten aan een feestelijke maaltijd, die zij de bezoekende algemene autoriteit bij die gelegenheid aanboden. Verleden jaar zijn wij in de lente met pensioen gegaan, nadat we zes jaar lang voor de Heer de huishouding hadden waargenomen. We hebben er hard gewerkt, we hebben gelachen en gehuild. We hebben honderden vrienden gemaakt en hopen geen vijanden te hebben gekregen.

Het heeft ons heel wat moeite en tranen gekost, maar desondanks zijn het heerlijke jaren in ons leven geweest, waarin wij prachtige ervaringen hebben opgedaan!

Het huis van onze hemelse Vader

Hoe wij de conciërge van ons kerkgebouw kunnen helpen

Over de gehele wereld hebben de heiligen der laatste dagen duizenden van die karakteristieke kerkgebouwen opgericht. Ze hebben een waardevolle functie, daar ze een godsdienstige sfeer scheppen voor onze kerkdiensten, studieklassen en een groot deel van onze vrijetijdsbesteding en gezellige omgang met elkaar. Vele uren, elke week weer, worden deze gebouwen voor alle kerkprogramma's gebruikt.

Het kost echter heel wat inspanning om de mensen een mooi, schoon en geriefelijk onderkomen te verschaffen. Om te beginnen moeten de kerkleden zich vaak aanzienlijke opofferingen getroosten om tijd en geld voor de bouw ervan te verschaffen. Ook daarna hebben ze samen met de priesterschapsleiders en de conciërges een zeer belangrijke taak te vervullen bij de zorg voor het onderhoud van de gebouwen en bijbehorende terreinen. Bij de verzorging van onze kerkge-

bouwen dienen de leden zelf echter in velerlei opzichten behulpzaam te zijn. Wat moeten ze daarvoor doen?

1. Heb waardering voor een goede conciërge. Een zuster zei eens, nadat ze tijdelijk de plaats had ingenomen van een conciërge, die op vakantie was: „Ieder lid moest eens in de gelegenheid zijn dit werk te doen. Als ze de moeilijkheden waarmee conciërges te kampen hebben zelf ondervonden, zouden zij ze wel weten te waarderen en zich tweemaal bedenken alvorens rommel achter te laten.”

2. Verwacht niet van de conciërge dat hij toezicht houdt op de in het gebouw plaats hebbende activiteiten. Hij moet zich volledig aan zijn eigenlijke dagtaak kunnen wijden. Een andere volwassene dan de conciërge dient zich met het houden van toezicht te belasten en behoort altijd aanwezig te zijn. Hij of zij is verantwoordelijk voor het gedrag van hen die van het

gebouw gebruik maken, en voor het afsluiten daarvan nadat de groep of klas is vertrokken.

3. Ter dekking van de vaste lasten en onderhoudskosten heeft de kerk financiële hulp nodig. Alleen als elk gezin zijn eigen steentje bijdraagt, kan in deze behoeften worden voorzien.

4. Kerkgebouwconciërges krijgen vaak voorschriften uit diverse bronnen. Behalve dat ze melding moeten maken van noodgevallen en hun vaste opgaven indienen, moeten conciërges bijzondere behoeften voor de uitoefening van hun taak aanvragen via de dienstdoende bisschop en de vertegenwoordiger voor materiële voorzieningen. De conciërge kan dan de beschikking krijgen over een schriftelijke dienstregeling, aan de hand waarvan hij het gebouw voor de voorgenomen activiteiten in gereedheid kan brengen.

5. Leaders van priesterschapsquorums en hulporganisaties die over sleutels beschikken, die toegang tot het kerkgebouw verschaffen, dienen het in hen gestelde vertrouwen te respecteren en mogen dan ook niet zonder toestemming sleutels uitlenen of na laten maken. Ze zijn verplicht het gebouw ook weer af te sluiten als ze het ontsloten hebben.

6. Bij het aanbrengen van versieringen voor bijzondere evenementen, mag geen open vuur worden aangewend, ook geen kaarsen of brandende lampions, of andere brandgevaarlijke toestanden. De leden moeten ook inzien dat bepaalde soorten plakband de verf en de vernis van de muren aftrekken.

7. Muurkasten moeten regelmatig worden schoongemaakt om brandgevaar te voorkomen. Leaders van priesterschapsquorums en hulporganisaties dienen ervoor te zorgen dat in de aan hen toegewezen muurkasten nooit brandbare materialen worden opgeslagen. Vooral verwarmingskelders of vertrekken waarin gestookt wordt moeten altijd vrij van materiaalopslag zijn.

8. Alle leden kunnen op hun hoede zijn

voor het signaleren van abnormale gebeurtenissen of ongewone geuren in of om het gebouw, zodat de autoriteiten tijdig in kennis kunnen worden gesteld van het uitvallen van motoren, oververhitting van verwarmingsketels of kachels, vernielzucht enz.

9. Door deelname aan projecten voor dienstbetoon aan de kerk, dragen de leden die in het kader daarvan aan het gebouw komen werken, niet alleen bij tot voltooiing van de arbeid tegen minimale kosten, maar wordt hun tevens meer waardering bijgebracht voor de inspanning die het onderhoud van gebouwen vergt. Bij deze kosteloze hulpverlening dient men er wel voor te zorgen dat men zijn werk goed doet, zodat het resulteert in verfraaiing van het kerkgebouw.

10. Men dient er steeds op uit te zijn om energie te besparen. Lampen en geluidsinstallaties dienen te worden uitgedraaid als men ze niet strikt nodig heeft. Ramen moeten gesloten zijn als verwarmings- of ventilatie-apparaten in werking zijn gesteld en bij het ontruimen van een vertrek. Energiebesparing betekent ook kostenbesparing en beide doelen dienen door alle kerkleden gezamenlijk te worden nagestreefd.

Het kerkgebouw met het bijbehorende terrein behoort de Heer toe. Bij de wijding zijn deze aan Hem opgedragen. De leden betreden en gebruiken ze dus als gasten. Als we dit inzien, volgt daaruit dat wij het geheel goed schoon en toonbaar moeten houden, opdat er steeds een verheffende geest kan heersen. Deze beginselen moeten we onze kinderen thuis bijbrengen en tevens door ons eigen gedrag in de kerk.

Onze kerk is zo gezegend vele mooie gebouwen te bezitten, maar we hebben er nog meer nodig, daar het ledental steeds toeneemt. De thans beschikbare gebouwen moeten we goed verzorgen. Dan zullen ze niet alleen nog vele jaren dienst kunnen doen, maar tevens die voornamesfeer ademen, een huis des Heren waardig.

Zaden die kennis doen ontspruiten

Door Theo E. McKean

Een paar weken geleden hebben wij een moestuin aangelegd om ons eigen gezin van groenten te kunnen voorzien. Hierbij had ik de leiding, maar het meeste werk hebben mijn zoons gedaan. Niet omdat ik daar zelf te lui voor was, maar ik moest eraan denken dat ik hun niet eens die leiding had kunnen geven, als mijn eigen vader mij indertijd niet soortgelijke praktijkervaringen onder zijn leiding had laten opdoen. Bovendien zouden zij dan later niet weten hoe ze mijn kleinkinderen groenten moeten leren verbouwen, en daar moest ik een stokje voor steken!

Als onderwijzers van het evangelie hoeven we onszelf evenmin luiheid te verwijten, als wij onze kinderen of leerlingen aan het werk zetten. Een van de meest waardevolle dingen die wij ooit kunnen doen is hun bij te brengen hoe ze zelf het evangelie moeten bestuderen. „Deze kerk steunt op het individuele getuigenis van haar leden. Iedereen moet dit zelf verwerven.” (Zie *Teach Ye Diligently*, door ouderling Boyd K. Packer, blz. 208.) Waardevolle inzichten ten aanzien van dit onderwerp komen ook voor in zijn artikel „Zelfvertrouwen” (*De Ster* van september 1977.)

De zelfwerkzaamheid van onze leerlingen

Hoe belangrijk het ook zij dat wij prediken, onderwijzen, uitleggen, vermanen en de waarheid verkondigen, onze leerlingen moeten ervoor werken als zij een eigen getuigenis willen verkrijgen. (Alma 34:37). Ze moeten de Schriften lezen (Alma 33 : 14), overpeinzen (Helaman

10:2-3), onderzoeken (2 Nephi 32:7), en ijverig studeren (zie 2 Timotheüs 2:15). Ze moeten vragen (2 Nephi 4:35), zoeken (Deuteronomium 4:29) en kloppen (3 Nephi 27:29.)

Ze moeten wensen (1 Nephi 11:1), navraag doen (LV 6:11), denken (Filippenzen 4:8) en schrijven (LV 69:8). Dan moeten zij het volbrengen (Alma 34:32) door daders des woords te worden, en niet alleen hoorders. (Jakobus 1:22.)

Wij leerkrachten zijn gehouden onze leerlingen voor te gaan in de hier opgesomde vormen van zelfwerkzaamheid. (Zie de in *De Ster* van april 1977 voorkomende grafiek „Verbanden tussen lesgeven en leren.”)

Men zegt wel eens dat je, als je iemand een vis geeft, hem dan voor een dag te eten geeft, maar als je hem zelf leert vissen, voed je hem zijn leven lang!

De voorbereiding van de leerkracht

Anderen bijbrengen hoe ze moeten studeren en hun leergierigheid stimuleren is niet altijd zo'n gemakkelijke taak. Niet alleen moet de leerkracht eerst zelf alles doen wat hij van zijn leerlingen verwacht, maar tevens dient hij zich op het lesgeven voor te bereiden door mogelijke benaderingsmethoden en praktische oefeningen te bedenken, waardoor de leerling daadwerkelijk bij het leerproces betrokken raakt.

De aanleg van onze tuin vereiste mijnerzijds een behoorlijke voorbereiding. Ik moest op de beantwoording van allerlei vragen zijn voorbereid. Sommige kon ik

ronduit met ja of nee beantwoorden. Op andere reageerde ik bijvoorbeeld zo: „Pak nu die schoffel en houd hem zò vast (ik doe het voor) en trek hem door de grond. Dan ga je de bedoeling inzien van wat ik zo juist heb verteld.”

Ik voorzag hen van gereedschappen en diverse andere hulpmiddelen. Het allerbelangrijkste was dat ik ze wat goed zaad ter hand stelde. Zaadkorrels, die in velerlei opzicht zoveel gelijkenis vertonen met het levende zaad waarover wij in de Schriften lezen.

De Heiland Zelf leidde zijn onderwerp in met de woorden: „Zie, een zaaier ging uit om te zaaïen,” waarop dan die inspirende gelijkenis volgde, waaruit wij zoveel kunnen leren omtrent de wijze waarop iemand het evangelie leert kennen en begrijpen. (Zie Matteus 13:3-23.)

Alma pakte het net zo aan, toen hij zei: „Laten wij nu het woord bij een zaadkorrel vergelijken.” (Alma 32:28.)

Op dat moment liet ik mijn kinderen allemaal een paar zaadkorrels in de hand glijden om die eens van dichterbij te kunnen bekijken. Het zette hen aan het denken dat één zo'n maiskorrel, ongeveer zo groot als een tand, meer voedsel kon opbrengen dan ze in een hele maaltijd opaten.

Toch is het niet genoeg alleen maar te horen dat zaadkorrels dit vermogen hebben, of ze even in de hand te houden. Ze moeten gezaaid worden. Dan vervolgt Alma: „Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen, ja het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen.” (Alma 32:28.)

Geloof in de oogst

Mijn kinderen begonnen al te watertanden bij de gedachte hoe lekker die verse groenten zouden smaken. „Laten we het meteen maar planten,” zeiden ze. „Hoe lang duurt het voordat het goed is?” „Is het morgen al klaar om op te eten?”

In het vervolg van zijn betoog antwoordt Alma hierop: „Gij weet, dat het antwoord uw ziel heeft doen zwellen, en ook dat het is ontsproten, dat uw verstand verlicht begint te worden . . . En nu, ziet, nadat gij van dit licht hebt genoten, is uw kennis nu volmaakt?”

„Ziet, ik zeg u: Neen, en gij moet uw geloof niet ter zijde leggen, want gij hebt alleen uw geloof geoefend om het zaad te zaaïen . . .

„En ziet, als de boom begint te groeien, zegt gij: Laten wij hem met grote zorg opkweken, opdat hij wortel moge schieten, opdat hij moge opgroeien en ons vruchten voortbrengen. En ziet, indien gij hem met veel zorg opkweekt, zal hij wortel schieten en opgroeien en vruchten opleveren.” (Alma 32:34-37.)

Vlug stopten de kinderen de zaadkorrels in de grond. Ze waren er nu persoonlijk bij betrokken en begonnen zelf iets te leren.

Volharden tot het einde

Ik moest mijn kinderen aan het verstand brengen dat ze geduld moesten hebben. Het goede werk, waarmee ze vandaag een begin hadden gemaakt, moest van dag tot dag, week na week worden voortgezet.

Nu we zover gekomen waren, leek het mij toepasselijk mijn kinderen nog een paar andere beginselen van de waarheid te verkondigen, onderwijzen, prediken, vertellen (of hoe men het ook mag noemen). Ze moesten weten dat groeien, het zij in de tuin of in de klas, een *proces* is dat zich langzamerhand voltrekt, en geen plotselinge gebeurtenis. Dit heb ik ongeveer als volgt uiteengezet:

„Je moet niet alleen wachten, maar gedurende die wachttijd moet je steeds

aan het werk blijven. Je moet de grond bemesten en begieten. Je moet de grond rondom de planten ompspitten. Zo houd je de grond vruchtbaar en goed verzorgd. Je moet je tuin vooral vlijtig bewerken op van die snikhete dagen, als het veel gemakkelijker is om ergens in de schaduw te gaan liggen slapen. Hetgeen je dan op de been houdt, in weerwil van andere belangen en verlangens, is je geloof. Je mag niet vergeten hoeveel kracht er schuilt in dat kleine zaadje, dat je zo even nog in je hand gehouden hebt.” Over het door hem beschreven zaad heeft Alma nog dit gezegd:

„Indien gij het woord wilt aankweken, ja, met uw geloof en met grote naarstigheid en met geduld de boom wilt aankweken, als hij begint te groeien, en naar de vruchten er van uitzien, zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven.” (Alma 32:41.)

Alma waarschuwt ook: „Doch indien gij

de boom verwaarloost, en geen zorg draagt voor zijn aankweek, ziet, dan zal hij geen wortel schieten; en wanneer de zonnehitte komt en hem verschroeit, zal hij verdorren, omdat hij geen wortel heeft en gij rukt hem uit en werpt hem weg. Nu, dit is niet, omdat het zaad niet goed was, evenmin is het omdat de vrucht ervan niet aanlokkelijk zou zijn, maar het is omdat uw grond dor is, en gij de boom niet wilt opkweken; daarom kunt gij er geen vrucht van plukken.” (Alma 32:38-39.)

God geeft de wasdom

Na onze leerlingen en kinderen het goede zaad te hebben gegeven en ze te hebben geleerd dat ze het moeten opkweken en verzorgen door woord, studie en gebed, moeten we ten slotte denken aan wat Paulus heeft gezegd: „Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God gaf de wasdom.” (1 Korinthe 3:6.)

(vervolg van blz. 2)

klaar of ze thuis al dan niet goed worden opgevoed. Een poosje geleden ging een moeder met vijf nog heel jonge kinderen naar het kantoor van de ringpresident, waar haar man als lid van de hoge raad aangesteld zou worden. Elk kind klom stilletjes op een stoel, waar ze rustig met gevouwen handjes en gesloten oogjes bleven zitten. Ze hadden zich niet eerbiediger kunnen gedragen als ze in de tegenwoordigheid van de Heiland Zelf waren geweest.

Laten wij er oprecht naar streven eerbiediger te leren zijn. Eerbied is een teken van geestelijke volwassenheid, innerlijke kracht en edelmoedigheid.

(vervolg van blz. 10)

onze vaders is gesproken, en die een vijand van alle gerechtigheid is.

„Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.” (Mosiah 4 :14-15; zie ook LV 68 :25-28.)

Wat hebben wij dus te danken aan deze heerlijke leer aangaande de zaligheid van kinderen?

Dit is met recht een van de liefelijkste leerstellingen van het evangelie, die de ziel ten diepste bevredigen kan. Het is ook een van de sterkste bewijzen voor de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith. In zijn dagen bulderden de fanatieke evangeliepredikers der christenheid van hun kansels, dat de weg naar de hel is geplaveid met de schedels van kleintjes van nog geen drie turven hoog, omdat zorgeloze ouders hadden verzuimd hun pasgeboren kinderen te laten dopen. Door de in het Boek van Mormon en in de laterdaagse openbaringen vermelde verklaringen van Joseph Smith werd die benauwende atmosfeer opgefrist door een bries van zuivere waarheid, waaruit bleek dat *kleine kinderen zalig zullen worden*. Gode zij dank voor de openbaring van zijn bedoelingen ten aanzien van die onschuldige, reine zielen!

De rijkste man ter wereld

In een vasten- en getuigenisvergadering stond broeder Thomas Rice onlangs open zei: „Ik ben de rijkste man ter wereld, allemaal dank zij een klein meisje, dat bij ons in de buurt woonde. Want zij was het, die ons dochttertje gevraagd heeft mee naar het jeugdwerk te gaan. Menige zaterdagmorgen kwam dat meisje zelfs bij ons thuis om Becky uit haar bed te krijgen, en hielp haar zich klaar te maken om op tijd op het jeugdwerk te kunnen zijn.

„Kort nadat Becky was begonnen mee naar het jeugdwerk te gaan, kwamen er twee zendelingen bij ons op huisbezoek, die ons gezin de nodige lessen gaven. Toen we nog in de staat Pennsylvanië woonden, gingen we geregeld naar een andere kerk, maar na onze verhuizing naar Ohio hadden we geen kerk kunnen

vinden waar we graag de diensten zouden willen bijwonen.

Gedurende onze ontmoetingen met de zendelingen werd het evangelie — plan ons steeds meer duidelijk en kregen we al snel een getuigenis van de waarheid.

„Telkens als ik dat meisje zie, dat onze Becky voor het eerst heeft uitgenodigd mee naar het jeugdwerk te gaan, krijg ik de neiging om mijn armen om haar heen te slaan en haar te zeggen hoeveel wij van haar houden, en hoe dankbaar wij haar zijn dat zij het ons mogelijk heeft gemaakt om lid van de kerk te worden. Inmiddels heeft ons gezin vele rijke zegeningen ondervonden dank zij ons tempelhuwelijk, het verrichten van zedingswerk en het vervullen van roepingen in kerkelijke functies op wijk- en ringniveau.”

Frieda was blij dat ze nu thuis was. Ze vond het heerlijk weer bij haar eigen ouders te mogen zijn. Ze was een poosje weg geweest naar een internaat, waar ze brailleschrift had leren lezen en voor zichzelf had leren zorgen zonder overal tegenaan te stoten of te lopen. Daar had ze ook geleerd, dat het enige waarin ze

van andere mensen verschilde was dat ze niet kon zien.

Toch vond Frieda het nog moeilijk aan een andere school te moeten wennen. Ze had wel in brailleschrift gedrukte boeken, zodat ze tegelijk met de andere leerlingen op kon leren, maar ze wilde ook zo graag meedoen met sommige andere leuke dingen, vooral aan de schil-

Met je vingers kunnen zien

Door Elaine C. Smith

Geïllustreerd door Pat Hoggan

derwedstrijd, die de meester vandaag op school had aangekondigd.

Frieda kon geen schilderijtje maken. Ze wist niet eens hoe blauw er uitzag, al hadden de mensen wel geprobeerd het haar uit te leggen. Wat haar betrof kon de lucht blauw zijn, maar ook rood, oranje of geel.

Toen ze uit school was thuisgekomen, liep Frieda haar kamer binnen, ging in haar schommelstoel zitten en probeerde iets te bedenken dat ze voor die wedstrijd kon maken. Pluisje, haar poes, sprong op haar schoot, nestelde zich daar knusjes en begon kopjes te geven. Terwijl Frieda al schommelend Pluisje begon te aaien, kreeg ze een verdrietig gevoel omdat ze niet kon zien hoe je een schilderij moest maken.

Opeens kreeg ze een idee, hield op met schommelen en begon te lachen.

Pluisje, die tevreden had zitten spinnen, sprong verschrikt overeind en duwde met haar pootjes tegen Frieda's arm om haar eraan te herinneren dat ze nog meer gestreeld wilde worden. „Nee, Pluisje, nu niet,” zei Frieda, terwijl ze de kat op de vloer zette en vlug naar de keuken liep. „Moeder, kunt u wat boetseerklai voor me kopen, zodat ik een standbeeld kan maken voor de schilderijtentoonstelling?” vroeg ze opgewonden.

„Dat is een reusachtig idee, lieverd. Morgen koop ik die klai wel,” beloofde haar moeder.

De volgende middag gaf moeder Frieda een doos en legde haar uit: „Je doet wat water bij die klai, tot ze de juiste vastheid heeft om te kneden, en dan kun je er alles van maken wat je maar wilt. Als je ermee klaar bent, zetten we het in de oven, zodat het steenhard wordt.”

Frieda spreidde wat kranten op de tafel uit en ging aan het werk. Toen ze de grondvorm klaar had, riep ze Pluisje, die meteen op haar schoot sprong. Ze streelde de kat, begon weer aan haar kleimodel te kneden en dan opnieuw de poes te aaien.

Pluisje vond het fijn en snorde verrukt.

Ze kon zich niet herinneren ooit zo vaak te zijn gestreeld.

Van dag tot dag ging Frieda na schooltijd naar haar kamer om aan haar beeldje te werken. Eindelijk was ze voldaan.

Frieda tilde Pluisje op, knuffelde haar en zei: „Dank je wel dat je zo goed model hebt gestaan.” Daarna bracht ze haar beeldje naar de keuken en zette het op een bakplaat, zodat haar moeder het in de oven kon laten harden.

„'t Is prachtig,” zei moeder tegen Frieda, toen ze het kunstprodukt uit de oven haalde.

„Ik kan bijna niet wachten tot het afgekoeld is, zodat ik het ook kan zien,” merkte Frieda op.

Toen schoten ze allebei in de lach, omdat „zien” voor Frieda betasten betekende. De volgende morgen liet ze haar vingers aan alle kanten over het beeldje glijden, voordat ze haar bijdrage voorzichtig in zacht papier wikkelde om het mee naar school te nemen.

De juryleden die de voor de schilderijtentoonstelling ingeleverde kunstwerken moesten beoordelen bekeken de werkstukjes aandachtig en voorzagen die van de winnaars van een zijden strik. Voor de beste prestaties van iedere klas was er een rode strik voor de eerste prijs, een blauwe voor de tweede en een witte voor de derde. De beste inzending van de hele school zou een strik krijgen van rood, wit en blauw gekleurd lint.

Tenslotte was het ogenblik aangebroken waarop Frieda's klas naar de aula mocht komen om de tentoonstelling te bekijken. Frieda was blij dat ze toch nog aan de wedstrijd had kunnen meedoen.

Iedereen stemde ermee in, toen de juryleden de hoofdprijs toekenden aan Frieda's poes uit boetseerklai.

„Die kat lijkt bijna net echt,” zei een van de jongens vol bewondering voor Frieda's beeldje. „Je zou hem zo willen aaien.”

Frieda glunderde. Wat was ze blij dat Pluisje er voor anderen net zo uitzag als voor haar vingertoppen!

Jezus, mijn Vriend

Door Brian Woodford

„Jeruzalem”, De zevenjarige Samuël fluisterde die naam bijna eerbiedig voor zichzelf heen toen hij deze fabelachtige stad zo voor zich uitgestrekt zag liggen. Dit was het eerste bezoek dat hij vanuit zijn woonplaats in Perea, aan de overkant van de Jordaan, aan die grote stad bracht. En het was een lange, zware reis geweest.

Samuël was de zoon van Jonab, de koopman, en dit was de eerste keer dat de jongen met zijn vader mee naar Jeruzalem had mogen reizen.

Samuël was dubbel opgewonden bij het vooruitzicht de stad te kunnen binnengaan, want al spoedig zou het grote feest van het Pascha beginnen. Dan zou het in de stad krioelen van interessante mensen van heinde en ver.

Maar wat het allerbelangrijkste was, Jezus zou zich ook onder die feestgangers bevinden. Op verscheidene pleisterplaatsen langs de weg van Perea naar Jeruzalem, had Samuël verhalen horen vertellen over Jezus, de Nazarener, die wonderen verrichtte en de mensen leerde dat ze goed en vriendelijk voor elkaar moesten zijn.

Samuël beschouwde Jezus als zijn grootste Vriend. Nog maar een paar maanden geleden had Samuël Jezus ontmoet tijdens zijn bezoek aan Perea.

Samen met zijn oudere zus Jessica was hij gaan luisteren naar wat Jezus het volk leerde. Toen had hij met de andere kinderen geprobeerd zich met zijn ellebogen een weg door de menigte te banen om dicht bij Jezus te kunnen komen, maar een paar van zijn discipelen hadden gemeend dat hun Meester niet lastig mocht worden gevallen, en zij hadden de kinderen het zwijgen opgelegd.

Wat had Jezus er lief en zachtmoedig uitgezien, toen Hij zag hoe verdrietig zij keken omdat ze werden weggestuurd. Wat had Hij hun vriendelijk toegelachen, toen Hij hun had gewenkt naar voren te komen. Hij had ze op zachte toon toesproken, toen Hij had gezegd: „Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.” (Matteus 19:14.)

Daarop had Jezus de kinderen in zijn armen genomen, hun de handen opgelegd en hen gezegend. Geduldig had Samuël zijn beurt afgewacht, en toen het eenmaal zover was, o, wat had hij zich vredig en behaaglijk gevoeld in Jezus' sterke armen! Zelfs nu nog kan hij zich herinneren hoe warm Jezus' handen hadden aangevoeld, toen die zacht op zijn hoofdje hadden gerust. En wat had Hij vriendelijk geglimlacht! Die zachtheid,

die liefde en goedheid, die hem uit Jezus' ogen hadden toegestraald, zou hij nooit vergeten.

Dit alles overdacht Samuël, terwijl de karavaan van zijn vader langzaam voorttrok over de oneffen kronkelwegen en door de stadspoorten Jeruzalem binnenging. *Wat zal het heerlijk zijn, dacht Samuël, om Jezus, mijn Vriend, straks weer te zien!* Het overige deel van die dag hielp Samuël zijn vader en de andere kameeldrijvers bij het afladen van hun koopwaren en het verzorgen van de lastdieren.

Pas op de dag voor de sabbat kon Samuël voldoende tijd vrijmaken om de boeiende stad eens te gaan verkennen. Terwijl hij met grote ogen tussen al die luidruchtige mensen en dieren door de smalle straten zwierf, zocht hij voortdurend naar enig levensteken van Jezus.

Toen Samuël het hartje van de binnenstad naderde, viel het hem op dat iedereen zich blijkbaar in één richting spoedde. Uit nieuwsgierigheid liet hij zich met de massa meedrijven en rekte zijn hals uit om te kunnen zien wat de oorzaak van al die opwindning was.

Aan het eind van de straat bereikte het geroezemoes van de zich koortsachtig voortstuwende volksmenigte een hoogtepunt. Opeens zag Samuël iets roods opflitsen, de pluim van een helm en de

glinstering van het zonlicht op een wapenrusting. In dit door vreemdelingen veroverde en bezette land kon dat maar één ding beduiden: Soldaten, Romeinse soldaten!

Langs de benen van de grote mensen schurend, drong Samuël zich dwars door de menigte heen naar voren, tot hij een kordon soldaten bereikte, dat daar stond opgesteld om de massa tegen te houden. Toen hij tussen de dicht aaneengesloten schilden van de soldaten doorgluurde, sloeg Samuëls hart plotseling over van schrik, om het volgende moment, als een steen in het water, in zijn borstkas te vallen, want daar vóór hem was Jezus, zijn Vriend! Hij vormde het middelpunt van de publieke belangstelling!

Op zijn rug torste Hij de zware last van een houten kruis en zijn hoofd was omwonden met een doornenkroon. Toen Jezus wankelde onder die zware vracht, begonnen sommige mensen te lachen en ze bespotten Hem.

Hoe bestaat het? vroeg Samuël zich af. De tranen sprongen hem in de ogen en biggelden langs zijn wangen. Onthutst en zich verloren in eenzaamheid voelend, volgde de jongen de kolonne in de richting van de stadspoorten.

De stoet deinde de stad uit, en tegen een naburige heuvel op. Daar moest de

kleine Samuël diep verslagen toezien hoe Jezus gekruisigd werd.

Samuël kon maar niet begrijpen, waarom deze verschrikkelijke gebeurtenis had plaatsgevonden. Twee dagen later kromp zijn hartje nog ineen van verdriet als hij eraan dacht onder het helpen optuigen van zijn vaders kamelen voor de terugtocht naar Perea.

Terwijl hij druk bezig was met het vastsjorren van de lading op de rug van een neergeknieelde kameel, hoorde Samuël opeens iemand de naam van Jezus noemen. Hij keek op en zag twee mannen met elkaar staan praten. Hij schoof naderbij om te kunnen horen wat ze zeiden. zeiden.

„Het is vandaag de derde dag,” zei een van die mannen, „de dag waarop die Nazarener, die beweerde dat Hij de Zoon van God was, volgens Hem zou opstaan uit de dood.”

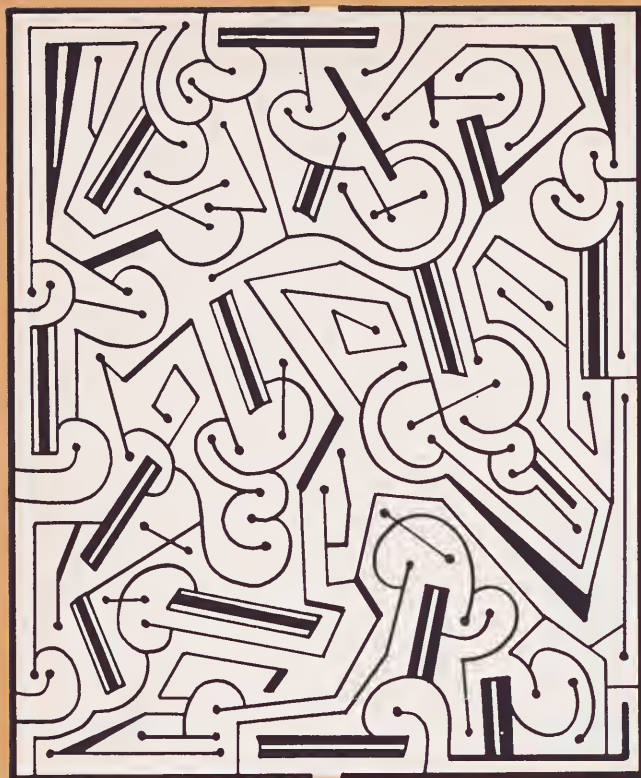

De Zoon van God! Opstaan uit de dood!
Die woorden wervelden door Samuëls brein als een zandstorm door de woestijn. *Zou dat kunnen?* vroeg hij zich in gedachten af. *Als het toch eens echt waar was dat Jezus leeft!*

Overstelppt door het verlangen dat er zoiets mocht gaan gebeuren, liep Samuël de naburige stal binnen. Daar knielde hij neer en bad dat Jezus echt in leven mocht zijn.

Toen Samuël opstond, werd hij doorstroomd van een kalm en vredig gevoel. Vol verbazing en blijdschap raapte hij de bindtouwen weer op en ging naar buiten. Toen hij in het heldere zonlicht keek, wist Samuël plotseling zeker dat Jezus leefde. Met een warm en wonderschoon gevoel dacht hij: *Jezus is de Zoon van God en Hij is opgestaan uit de dood. Hij zal altijd en eeuwig mijn Vriend blijven. Het is waar!*

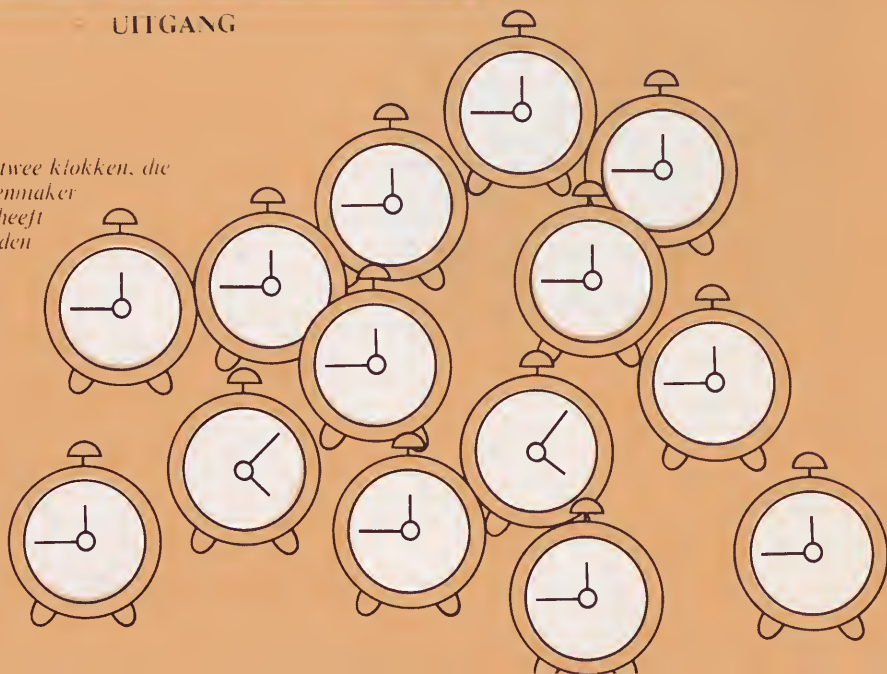
INGANG

UITGANG

Voor
de grap

*Vindt de twee klokken, die
de klokkenmaker
vergeten heeft
op te winden*

Wie zich aan een ander spiegelt . . .

Door Philip C. Smith
assistent-docent in de pedagogie aan het
Kerkelijk College op Hawaïi

Als wij bij de keuze van wat wij in het leven willen doen selectief te werk gaan, hebben wij alleen tijd voor die belevenissen die de hoogste voorrang verdienen. Zo zal een geestelijk verlichte moeder bijvoorbeeld het moederschap verkiezen boven haar maatschappelijke carrière. Zo zal een jongeman alle verlangens om zich op het slechte pad te begeven kunnen overwinnen door zijn leven te baseren op positieve, opbouwende en verheffende ervaringen.

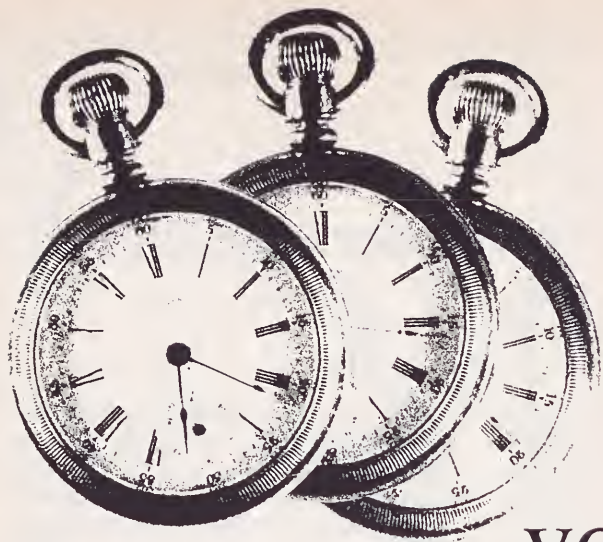
Vele mensen zijn van mening dat het zich indenken van wat anderen meemaken nimmer tot diepgaand begrip kan leiden. Volgens hen kunnen alleen de armen echt begrijpen wat armoede is, en kan alleen een zondaar de aard of de gevolgen van zonden leren kennen. Zij beweren dat ondervinding uit de eerste hand onvervangbaar is.

Een dergelijk argument heeft minstens twee zwakke zijden. Ten eerste is het riskant om in een zondige sfeer te leven, ook al is het de bedoeling daardoor anderen die in zonde leven te helpen of beter te leren begrijpen. Immers, een mens kan best verstrikt raken in dezelfde valstrikken die zij anderen juist willen leren vermijden. Zo kan bijvoorbeeld het gebruik van drugs om eens te zien hoe dat is, aanleiding geven tot persoonlijke verslaving in plaats van tot bevrijding van anderen te leiden. Ten tweede wordt

daarbij over het hoofd gezien dat de Heilige Geest ons het nodige inzicht kan verschaffen en dat een mens, evenals Jezus, door intens medeleven kan leren aanvoelen wat de zonde voor anderen betekent.

Zonder dat Hijzelf ooit gezondigd had, begreep Jezus de zonde beter dan de zondaar zelf. Door afstand te nemen van het zondige gedrag van hun medemensen, waren en zijn de profeten juist zulke scherpe waarnemers van de gevolgen der zonde. Doordat ze toch als het ware in de huid van de zondaar kunnen kruipen, zijn ze zeer geschikt om anderen leiding te geven bij het leren overwinnen van hun zonden.

Als wij ons laten leiden door dit geestelijk aanvoelen van wat anderen ondervinden, krijgen wij door deze intense medeleven een dieper inzicht in het wezen der zonde dan wanneer wij er zelf deel aan zouden hebben. Immers, wanneer wij zo innig met anderen begaan zijn, streven wijer uitsluitend naar hen te leren begrijpen, zonder dat wij daarbij zelf onderhevig zijn aan het zelfbedrog, waarmee de zondaar tracht zijn eigen gedrag te rechtvaardigen, door allerlei drogredenen aan te voeren, die een vertekend beeld van de werkelijkheid geven en waarmee hij zich dus maar wat voorspiegelt.

Door Brenda Hunt

Weest gijlieden dan volmaakt

Destilte van de avondmaalsdienst hing nog in de kerkzaal, terwijl de jonge bisschop zich langzaam naar de kansel begaf. „Wilt u misschien door handopsteking even laten zien wie van u de Heer liefhebben?”

Overall werden handen opgestoken, de één hoog, de ander laag. Een paar mensen staken alleen maar een vinger op. Sommigen lieten hun handen in de schoot rusten. „Goed zo”, knikte de bisschop. „Wie van u zou graag een dag lang volmaakt willen zijn?”

Weer werden er handen opgestoken. „Larry, wil jij een hele dag volmaakt zijn? Wil jij dan misschien naar voren komen? Cene en LaRae? DeeAnn? Sean? Tess en John? Lynn en Mike?”

Langzaam en zorgvuldig werden de namen afgeroepen, telkens met een korte pauze ertussen. Sommige handen zakten al wat lager, en enkelen vielen terug op de schoot van de eigenaars, slechts een paar bleven er omhooggeheven.

„Een weduwe soms? Hebben we hier geen weduwe die graag een dag volmaakt zou willen leven?” Er volgde een ogenblik stilte, terwijl de bisschop zijn ogen

over de gemeente liet gaan, die voor een groot deel uit weduwen en bejaarden bestond. „Vivian, zou jij een volmaakte dag willen hebben?”

Vervolgens wendde de bisschop zich tot hen die nu achter hem op het podium stonden. „Zegt u maar eens, welke dag zou u nu graag volmaakt willen zijn? Dinsdag?”

Ontzetting, ongeloof, verbijstering; niemand had eigenlijk verwacht in werkelijkheid een verbintenis te moeten aangaan. Enkele hoofden knikten van ja. Anderen bleven onbeweeglijk staan. Na geruime tijd stelde iemand voor het op donderdag te laten vallen, daar die dag wat verder in het verschiet lag, wat ze meer voorbereidingstijd zou vergunnen. Er werd dus vastgesteld dat het donderdag zou worden.

Met een paar glunderende ogen zei de bisschop: „Prima. Donderdag bent u een daglang volmaakt. Dan verwachten we graag aanstaande zondag een beschrijving van uw volmaakte dag op de avondmaalsvergadering.” Zich weer tot de gemeente wendend, vroeg hij toen: „Is er nog iemand anders die eens een dag lang

volmaakt zou willen leven?" Nu stak James, een jonge leraar van de Aäronische priesterschap, met een sproetig gezicht en een innemende grijns, zijn hand op. Hij werd in het gezelschap opgenomen.

„Donderdag maakt dit elftal er een volmaakte dag van,” ging de bisschop voort, zich opnieuw tot de gemeente richtend. „Op u als leden van deze wijk rust de plicht voor hen te bidden, opdat zij die taak tot een goed einde brengen.” Waardoor wordt een dag volmaakt? Hoe beleeft men zo'n volmaakte dag? Telkens wanneer er in de loop van die week wijkleden bijeenkwamen, werd dat onderwerp ter sprake gebracht. Vol spanning zagen wij de verhalen tegemoet. Eindelijk werd het zondag.

Vivian is weduwe — een rijzige verschijning met kort, bruin haar en stralende ogen. Ze zit meestal stilletjes tussen de anderen, een tikje verlegen om haar gedachten in een groep mensen uit te spreken. Ze had besloten haar dag te beginnen met een bezoek aan de tempel. Daarna zou ze het een en ander gaan doen wat ze zich altijd had voorgenomen, maar waar ze blijkbaar nooit aan toe kwam. Haar dag verliep evenwel niet precies zoals ze zich had voorgesteld. Ze werd 's morgens wakker met een vreselijke hoofd verkoudheid. Het was de eerste keer in 3½ jaar tijds dat ze ziek was. Ze moest dus een nieuwe dagindeling verzinnen.

Ze had thuis een doos, waarin heel wat oude papieren van haar moeder weggestopt zaten. Ze haalde die doos tevoorschijn en besloot een paar uur te besteden aan de samenstelling van een plakboek over het leven van haar moeder. „Ik wilde dat niet graag in mijn eentje doen,” zei ze, „dus belde ik mijn zuster op, en zei dat ik bij haar kwam. Onderweg kocht ik een paar vellen plastic bladovertrek.”

Samen met haar zuster reconstrueerde zij in woord en beeld de levensgeschiedenis van hun moeder. Dit duurde heel wat langer dan de paar uren die zij ervoor

uitgetrokken hadden, maar het eindresultaat was een geliefkoosd plakboek.

Door haar werkzaamheden op die volmaakte dag openden zich nieuwe horizons voor haar. „Mijn patriarchale zegen vermeldde dat ik genealogisch werk voor mijn familie zou doen, maar ik had geen verstand van genealogie, en kon er ook geen interesse voor opbrengen,” bekende ze. „Toen ik eenmaal dat plakboek over mijn moeder had gemaakt, besloot ik er ook een voor mijn man te maken. Ik vond het heerlijk werk. Nu heb ik de levensgeschiedenis van mijn man samengesteld, plus die van mijn zoon en dochter. Bij het uithalen van al die oude dozen vol kostbaarheden, gedachtenissen en aandenkens die ik jarenlang bewaard had, heb ik voldoende gegevens gevonden om voor een groot aantal van mijn voorouders tempelwerk te gaan doen. Ik zie in dat mijn werk nog maar pas begonnen is, maar ik ben erg blij.”

Haar leven heeft een nieuwe zin gekregen en het geluk straalt van haar af.

Sean is een levendige jongen van vijftien, vol levenslust en pret. Hij heeft een verrukkelijk gevoel voor humor. De uitdaging om er een volmaakte dag van te maken vatte hij ernstig op. Tot nog toe behoorde het bestuderen van de schriften niet tot zijn dagelijkse gewoonten, maar hij besloot met name op zijn volmaakte dag in de schriften te gaan lezen. „Ik weet niet waarom schriftlezing juist op die dag zo belangrijk voor me was, maar het was nu eenmaal zo,” vertelde Sean. „Die woensdagnacht ben ik verschillende malen wakker geschrokken in de vaste overtuiging dat ik me verslapen had. Toen om 6 uur 's morgens mijn wekker eindelijk afliep, bleef ik nog een paar seconden liggen om even goed wakker te worden, maar toen pakte ik mijn schriften. Ik las ongeveer drie kwartier en ging me toen klaarmaken om naar school te gaan. Het was of de hele dag in het teken van mijn schriftlezing zou staan. 't Is niet altijd gemakkelijk om

goed met je schoolkameraden, leraren en familieleden te kunnen opschieten, en daarop vormde die volmaakte dag geen uitzondering. Het viel toch nog wel eens niet mee. Ik heb een paar fouten gemaakt, maar het er toch stukken beter afgebracht dan op de meeste dagen.

„Nog iets waarbij het lezen van de geschriften me geholpen heeft is dat ik me veel beter bewust was van mijn zegeningen, van hetgeen ik behoorde te doen en van mijn fouten. In de loop van die dag heb ik me vaak afgevraagd hoe ik het moest aanleggen om volmakter te worden.”

„Hoe kan ik tot grotere volmaaktheid komen?” Dat was de vraag die vele mensen zich die dag hebben gesteld. Voor velen was het antwoord in Matteüs 25:40 te vinden, waar wij lezen: „Voorwaar Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.”

Eén van die mensen was onze James. Hij vindt het fijn anderen te kunnen helpen, maar ze hebben je hulp wel eens op de meest ongelegen momenten nodig. „Het is net alsof je moeder altijd iets van je gedaan wil hebben als je lievelingsprogramma juist op de televisie is, of als je net in een spannend boek zit te lezen. Waarom vragen ze je nooit de vuilniszakken buiten te zetten als je aan het studeren bent?”

Die donderdag had hij zich ten doel gesteld alles te doen wat er van hem gevraagd werd, wanneer het werd gevraagd en het vooral blijmoedig te doen. „Het was een hele toer dat niet te vergeten. Ik moest wel eens blijven stilstaan om mezelf eraan te herinneren dat ik het *nu* moest doen. Toch had ik mezelf er tegen het eind van de dag op ingesteld meteen aan dergelijke verzoeken gevolg te geven. Dat gaf mij wel een tevreden gevoel,” besloot hij.

John en Tess kwamen tot de conclusie dat ze zoveel plezier hadden gehad van de extra moeite die ze zich hadden getroost om hun burens eens te bezoeken, dat ze

besloten hadden hun opdracht tot een hele week uit te breiden.

„Zodra we die opdracht van de bisschop hadden gekregen, begonnen wij er thuis over te praten. We maakten plannen. We gingen in gebed. Daarna volgden er nog meer plannen en gebeden,” overwoog John.

„Van zondag tot donderdag toe heb ik er alsmaar aan moeten denken dat die dag steeds dichterbij begon te komen. Ik wist dat ik genoeg tijd had gehad om mij erop voor te bereiden en dat het mij geraden was die donderdag zo goed mogelijk te leven. Daar kon ik echt niet onderuit komen,” zei Tess.

Ze besloten zich die dag bezig te houden met het bezoeken van hun burens en daarbij wat fruit of iets anders mee te nemen voor de zieken onder hen. Bovendien wilden ze mensen die hen wel eens geholpen hadden hun dank betuigen. „Er zijn zoveel eenzame mensen, die alleen maar eens praten willen,” zei John, die lid is van het integratiecomité in de wijk. „Wij wilden er gewoon eens heen gaan om ze te laten weten dat wij iets om hen geven. Het was fantastisch om te zien hoe zij ons met open armen ontvingen. Er was een zuster bij die ons vroeg of de hogepriesters zo nu en dan het avondmaal bij haar thuis konden komen bedienen, omdat ze niet naar de vergaderingen kon. Daar heb ik dus met de bisschop over gesproken, en de volgende week zijn er een paar van ons bij haar het avondmaal gaan bedienen.”

Was hun dag wel geslaagd geweest? „O, jawel! Meestal denken wij wel aan wat wij eigenlijk zouden moeten doen, alleen doen wij geen pogingen om het dan ook te volbrengen. En het geeft je zo'n fijn gevoel als je het dan tenslotte toch doet,” zei Tess.

DeeAnn vond het niet alleen van belang haar dankbaarheid tot uiting te brengen tegenover haar vrienden en kennissen, maar ook jegens haar naaste familieleden. „Ik wou je alleen maar even opbellen om te zeggen dat ik veel van je houd,”

had ze die dag tegen haar beide broers en haar zuster gezegd. Haar ogen schitterden en haar blonde haar sprong veerkrachtig op en neer toen ze later bij het ophalen van die herinnering moest lachen. „Mijn ene broer kon het gewoon niet geloven. Hij vroeg me telkens weer: „Wat is er met jou aan de hand? „

„Ik wist dat ik, als ik wilde proberen een dag volmaakt te leven, mijn eigen leven eerst op zijn waarde moest schatten. Daarbij beseft ik hoe gezegend ik ben.

Mijn dankbaarheid nam hand over hand toe. Ik realiseerde me toen ook, hoe dankbaar ik voor mijn familie was.

„Nadat ik hem had opgebeld, heeft mijn broer me nog een paar keer teruggebeld, zonder een bepaalde reden, maar alleen om zich ervan te overtuigen dat ik het goed maakte. Dat had hij in al die jaren dat ik niet meer thuis woon, nog nooit gedaan.”

Mike en Lynn zijn een jong echtpaar met twee kleine kinderen. Ze wilden die dag vooral met hun kinderen samenzijn en er voor het hele gezin een bijzondere dag van maken. Ze deden die dag allemaal erg hun best om aardiger voor elkaar te zijn. Ze brachten die dag buiten in de bergkloven door en hebben er elkaar en onze hemelse Vader beter leren kennen. Volgens Mike kun je „geen volmaakte dag hebben zonder je gezinsleven op een hoger peil te brengen. ’t Was heerlijk.”

Lynn vertelde van een ander voorval dat haar overkomen was. „Die morgen stond ik vroeg op en besloot een lekker ontbijt klaar te maken. Om te beginnen ging ik pannekoeken bakken. Ik geloof dat ik het beslag net iets te energiek met een garde aan het opkloppen was, want plotseling spetterde het overal heen, over de kasten, de vloer en mijn kleren. Toen keek ik neer op mijn zoontje en zag hoe zijn gezichtje helemaal vol beslagspettertjes zat, en zijn ogen zo groot waren als theeschoteltjes. Ik schoot in de lach. Doorgaans irriteert zo’n situatie me hevig.

„Toen kreeg ik vlak na het ontbijt een

telefoontje van mijn moeder, die vroeg of ik mijn zuster die morgen naar haar werk wilde rijden. Ik kleepte de kinderen aan, liet de auto warm lopen en reed naar het huis van mijn moeder. Op het moment dat ik daar aankwam, had mijn zus al iemand anders gevonden om haar naar haar werk te rijden. Weer zag ik nog kans het kalmpjes op te nemen, in plaats van boos te worden of geprikkeld te reageren. „Toen ik bij moeder vandaan kwam, begon ik onderweg naar huis te huilen. Mijn zoontje vroeg wat me mankeerde en al wat ik uitbrengen kon was: „We krijgen vandaag een volmaakte dag.”

„Vooraf plannen maken en jezelf erop voorbereiden een dag een volmaakt leven te leiden is van groot gewicht. Je moet geloven dat je het kunt,” merkte Gene op. „Ik was een van die mensen die het heus niet was vergeten, maar toch bleef ik ergens hopen dat die dag niet zou aanbreken. Ik had er nooit eerder aan gedacht eens te proberen een dag lang volmaakt te leven en die gedachte was een beetje beangstigend.

„Als ik mijn volmaakte dag met een cijfer tussen 1 en 10 had moeten waarderen, zou ik er hoogstens een zes voor hebben gegeven. Ik deed het een tikje beter dan gewoonlijk, alleen omdat ik mij ervan bewust was dat ik het althans proberen moest, maar ik heb mij er eigenlijk niet op voorbereid en het is voor mij niet de dag geworden, zoals ik die graag had willen hebben.”

Hoe bereidt iemand zich voor op zo’n dag? „Die momenten in mijn leven, waarop ik mij werkelijk dicht bij de Heer voel, doen zich voor als ik thuis aan het gezinsgebed en de gezamenlijke schriftlezing heb deelgenomen. Juist op mijn volmaakte dag heb ik gemerkt hoe mijn gedachten daarbij telkens afdwaalden. Alle vuiligheid die ik in de afgelopen jaren in mijn brein had opgenomen, dreef op die dag blijkbaar juist boven. Ik had me er niet op voorbereid die ene dag een goed en volmaakt leven te leiden. Ik mislukte in mijn pogingen om volmaakt

te zijn, gewoon omdat ik er de tijd niet voor genomen had mezelf erop voor te bereiden. Desondanks is dit wel van invloed op mijn leven geweest. Nog nooit tevoren had ik er ook maar aangedacht een dag lang naar een volmaakte leven te streven, maar nu denk ik er dikwijls aan — en op een goede dag lukt het me wel.” LaRae is Gene’s vrouw en de moeder van twee tieners. Ze wordt meestal erg moe voordat de dag weer voorbij is, maar op haar volmaakte dag voelde ze zich zeer energiek. Ze zag kans haar plannen voor die dag grotendeels te verwezenlijken. „Maar,” zegt ze erbij, „door te trachten een dag lang onberispelijk te blijven, werd ik mij bewust van bepaalde gewoonten die ik me had eigen gemaakt. Zo werd ik bijvoorbeeld wel eens plotse-ling woedend op Gene om de een of andere onnozele, onbeduidende reden. Dat was alleen maar een gewoonte van me, die ik nu probeer te verbeteren.”

Je eigen gebreken inzien en maatregelen nemen om die te overwinnen was een ondervinding die ze allemaal hadden opgedaan. Toen Larry op zending was, had hij eens deelgenomen aan een actie voor een volmaakte week, en ook aan het experiment om een dag volmaakt te zijn. „Evenals zovele teruggekeerde zendelingen, was ik achteruitgegaan in mijn studiegewoonten. Er waren blijkbaar altijd zoveel andere dingen te doen. Toen ik dus die oproep van de bisschop kreeg, stelde ik vast dat ik beslist dat gevoel van dichtbij de Heer te zijn moest zien te herwinnen net zoals ik dat op mijn zending had gekend.

„Het liep niet helemaal zo goed als ik het me voorgesteld had. Het draaide erop uit dat ik een pijnlijke verstandskies moest laten trekken, maar toch beschouw ik mijn dag niet als verloren. Ik heb er bewust naar gestreefd een volmaakt leven te leiden, ongeacht de omstandigheden. Ik heb getracht mezelf onder normale, alledaagse omstandigheden op een wat hoger peil te brengen. Daarbij heb ik een paar heel belangrijke dingen op-

nieuw moeten leren.” Hoe kwam die bisschop erbij zoiets van zijn wijkleden te vergen? We laten hem zelf nu even aan het woord:

„De gedachte aan een volmaakte dag heeft mij altijd voor ogen gestaan. In het gewone dagelijkse leven zijn wij echter aan zoveel invloeden en spanningen onderhevig, dat wij ons maar zelden geheel op geestelijke en idealistische dingen kunnen concentreren. Bovendien spreken we vaak over de onmogelijkheid van een volmaakt leven, al is het maar voor één dag. Toen ik die zondag mijn getuigenis gaf, had ik evenwel heel sterk de indruk dat voor de leden de tijd rijp was om het eens te proberen.

Nu hebben die dag meerdere leden geprobeerd er een volmaakte dag van te maken, ook al was dat niet met name van hen gevraagd. Sindsdien is het menigmaal voorgekomen dat de mensen, als ik ze in verband met een tempelaanbeveling een interview afneem, hun gedachten over het begrip „volmaaktheid” uitspreken. Het is op het leven van velen bij ons in de wijk van grote invloed geweest.” Ook heeft deze belevenis de wijkleden dichter tot elkaar gebracht. Als wijkleden stelden wij oprecht belang in het resultaat van het experiment. De bisschop had gezegd dat wij verplicht waren voor de deelnemers te bidden. Dat hebben we dan ook gedaan. Ik heb gevoeld dat ik meer om ze ging geven, gewoon op het menselijke vlak. Het werden voor ons echte mensen met verwachtingen, aspiraties en zorgen.

Mijn eigen leven is er veel rijker en voller door geworden. Ik was mij meer bewust geworden van de aansporing „Weest gij volmaakt!” Onwillekeurig begon ik datgene te doen, waardoor de Geest des Heren werd uitgenodigd altijd met mij te blijven. Datzelfde gevoel kregen ook vele andere wijkleden.

Als kerkleden worden wij er voortdurend aan herinnerd dat de vervolmaking ons doel is. Het was dus belangwekkend te bemerken dat de deelnemers aan dit

experiment allemaal behoefte voelden om dingen te doen die ze verzuimd hadden of na te laten wat schadelijk voor hen was; met andere woorden, maar al te vaak blijven wij in gebreke datgene in ons dagelijks leven op te nemen dat onontbeerlijk is voor het bereiken van volmaaktheid, nl. gebed, schriftlezing, dienstbetoon aan anderen, het verstevigen van familiebanden, enz. Het was ook interessant om te zien hoe onverwacht dingen, zoals een zware kou, kiespijn en andere ongemakken ondanks zorgvuldi-

ge voorbereiding niet uitbleven. Toch stelden deze dingen de betrokkenen in de gelegenheid geduld te oefenen en bewust te zelfbeheersing aan de dag te leggen. Er heeft geen drastische ommekeer in het leven van de deelnemers plaatsgevonden, en evenmin in dat van hen die dit experiment hebben waargenomen, maar we werden ons bewust van onze tekortkomingen, en daardoor zijn we geestelijk gegroeid. En we groeien in dit opzicht nog steeds.

De uitvallers

Niemand behoort zijn zaligheid te riskeren door een „uitvaller” te zijn en geestelijke waarheden los te laten.

De Heer heeft dit zeer duidelijk gemaakt in zijn leringen. Zijn openbaring over dit onderwerp is zo zeer omschreven dat iedereen die de waarheid kent bevreesd moet zijn om zich volledig terug te trekken van deelname aan het koninkrijk van God.

Wat heeft de Heer over dit onderwerp gezegd?

In de bergrede gaf Hij een zeer verhelderende doch eenvoudige verklaring:

„Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe dan om weggeworpen en door de mensen vertreden te worden.” (Matt. 5:13.)

Overdenk deze tekst en pas haar toe op personen die de waarheid verwerpen, zowel door afwezigheid als onverschilligheid of openlijk in opstand komen.

Hoe verliezen de volgelingen van Christus de smaak van het zout? Is het niet door ongehoorzaamheid, of verwaarlozing, of door openlijk tegen God in opstand te komen? Is het niet door valse filosofieën en leerstellingen te aanvaarden die in strijd zijn met het geopenbaarde woord? Is het niet door de bevoegde leiders van Gods koninkrijk te weerstreven, en te weigeren ze te ondersteunen?

Wat heeft de Heer nog meer gezegd?

„Als gijlieden in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8:31-32.)

Als wij in zijn woord blijven, durven we het dan op een accoordje te gooien met het kwade? Als wij geen tiende en vastengave betalen, als wij de zedelijke wet overtreden, als wij de sabbat niet heiligen, als wij oneerlijk zijn, als wij liegen, stelen of bedriegen, verblijven we dan in zijn woord?

Als wij niet in zijn woord verblijven, zijn wij dan zijn discipelen? Als wij niet werkelijk zijn discipelen zijn, zijn wij dan niet gelijk het zout dat zijn smaak verloor? Wat zeggen de Schriften nog meer?

Afdeling 76 van de Leer en Verbonden is er ook nog. Wanneer wij lezen van hen die de eestiale heerlijkheid niet bereikten maar in plaats daarvan naar de terestriale wereld gingen, ontdekken we onder hen degenen die het getuigenis van Jezus hadden maar er niet kloekmoedig in waren. (LV 76:78-79.)

Als wij niet kloekmoedig zijn, zijn we dan zijn discipelen? Als wij niet kloekmoedig zijn, hebben we dan onze „smaak” niet verloren? En dan zijn zij er nog, over wie in afdeling 132 wordt gesproken, die de geboden niet onderhielden. Hij spreekt over een bepaalde groep en zegt dat zij zich niet onderwierpen „aan Mijn wet, daarom kunnen zij geen nakomelingschap hebben, doch blijven tot in alle eeuwigheid op zichzelf en ongehuwd, zonder verhoving, in hun geredde toestand . . .” (LV 132:17.)

Niets is duidelijker dan vers 29 in de LV 58, namelijk:

„Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt, en het traag nakomt, wordt verdoemd.”

Het is niet gemakkelijk het celestiale koninkrijk binnen te gaan. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat als wij daar binnengaan, wij de celestiale wet moeten onderhouden, maar dan ook de gehele wet.

Wie kan zich dan veroorloven te zijn als het zout dat zijn smaak verloor? Wie kan in gebreke blijven kloekmoedig te zijn? Wie kan een beloning verwachten zonder de prijs van de toewijding en gehoorzaamheid te betalen?

Waarom zou men er mee tevreden zijn een „uitvaller” te zijn?

Ik heb een vraag . . .

Ardeth G. Kapp

Tweede raadgeefster in het algemeen JV-presidium

„Meisjes die in de tempel zijn geweest, moeten voortaan altijd japonnen met een bepaalde lengte en mouwen dragen. Waarom wordt er niet van ons verlangd dat wij ons allemaal volgens die normen kleden, of we nu naar de tempel zijn geweest of niet?”

Op het eerste gezicht zou er op het gebied van fatsoenlijke kleding ergens één lijn getrokken moeten worden, of we wel in de tempel zijn geweest, of niet. Naar mijn mening is dat ook zo. Het onderscheid ligt evenwel in de grotere verantwoordelijkheid, die uit iemands tempelbezoek voortvloeit. Het aanvaarden van de aan het dragen van een tempelgarment verbonden rechten en zegeningen brengt

ook heilige verplichtingen met zich mee. Eerst willen wij echter een beschouwing wijden aan dat deel van de vraag, dat betrekking heeft op u, die deze zegeningen nog niet ontvangen hebt.

Om te beginnen wil ik graag zeggen hoe ik zelf tegenover die dingen sta. Bij mijn eerste tempelbezoek ontdekte ik tot mijn eigen verbazing dat mijn tempelgang niet zozeer iets nieuws voor me was, dat aangeleerd moest worden, maar veeleer iets waarvoor ik in opleiding was geweest. Door al wat ik voorheen had gedaan, was ik erop voorbereid, had ik mij ervoor bekwaamd. Voor de belevenis als zodanig werd van mij dan ook geen om- of bijscholing, en maar heel weinig aanpassing gevergd. Nu ik eraan terugdenk, kwam dat naar de tempel gaan mij min of meer als iets vertrouwds voor. Ik had het gevoel alsof ik naar huis ging. Ik hoefde geen veranderingen aan te brengen in mijn garderobe, mijn gewoonten, opvattingen en gedragingen, die me vreemd of anders aandeden dan ik tot dusverre gewend was geweest. Ik ben dus van mening dat het een groot voordeel is, als je kleding niet vermaakt hoeft te worden of dat je aan andere kleren moet leren wennen nadat je naar de tempel bent geweest.

We leven nu in een tijd van voorbereiding. Na ons tempelbezoek hebben wij ons aan wat nauwkeuriger richtlijnen te houden, maar het is van groot belang om nu alvast veilige normen voor jezelf te bepalen.

Bij het zien van kleine meisjes, die in bikinipakjes en mouwloze minijurkjes rondlopen heb ik me dikwijls afgevraagd op welke leeftijd hun moeders pogingen zullen ondernemen om hun een andere smaak bij te brengen en hun kleedgewoonten zullen trachten om te scholen.

Hoe kunnen zij ze dan nog een andere maatstaf leren aanleggen voor wat eens toelaatbaar scheen? Als we ze dus eerst maar wat als vogeltjes en vliindertjes hebben laten rondfladderen vergeleken bij een strengere stijl waaraan ze zich later te houden hebben, ligt het voor de hand dat de eerstgenoemde gedragsnorm ontzaglijke gevaren meebrengt. Het zou dan ook verstandig zijn als jongelui zich vrijwillig een zekere ingetogenheid op het gebied van kleding eigen zouden maken, zodat ze later hun tempelgarment kunnen dragen zonder hun hele garderobe daaraan te hoeven aanpassen. Dit moet iedereen echter voor zichzelf uitmaken. Wij mogen ons daarover geen oordeel aanmatigen, omdat ieder mens een eigen vrije wil bezit.

We mogen overigens wel eens bedenken dat de kleren die wij verkiezen te dragen vaak weergeven waarheen wij op weg zijn. Zo ligt het bijvoorbeeld nogal voor de hand wat de bestemming is van iemand die een ski—uitrusting, een badpak of een galakostuum draagt. Hoewel gewone, alledaagse kleding niet half zo opvallend is, kun je toch door de kleren die je kiest jezelf er dagelijks aan herinneren waarheen je eigenlijk op weg bent, en die indruk eveneens wekken bij anderen, die je nauwlettend en belangstellend gadeslaan. Nu iets over de verantwoordelijkheid van hen die door de tempel zijn gegaan. Ik citeer:

„De aan het endowment verbonden verordeningen omvatten zekere verplichtingen voor de betrokkene, die zich daarbij met name verbindt en belooft de wet van deugd en kuisheid strikt in acht te zullen nemen. . . Bij aanvaarding van alle verbintenissen en het aangaan van verplichtingen wordt een zegen aan de betrokkene toegezegd, op voorwaarde van ge-

trouwe nakoming van de bepalingen daarvan.” (*The House of the Lord*, door James E. Talmage, Bookcraft (1962) blz. 100.)

Juist door het begrijpen van de aangegane verbintenissen en de zekerheid dat zij die zich aan hun geloften houden zegeningen zijn beloofd wordt inachtneming van de fatsoensnormen, ook op het gebied van kleding, van het aller grootste belang.

Zolang men nog niet vrijwillig een tempelendowment heeft aanvaard met de daaraan verbonden zegeningen, die voortvloeien uit het dragen van de bijbehorende kleding, is men niet in dezelfde mate verplicht dat deel van zijn lichaam dat door het tempelgarment wordt bedekt steeds gekleed te houden als voordat men die verantwoordelijkheid op zich genomen heeft. Toch worden wij, tot welke leeftijdsgroep wij ook behoren, aangeraden ons ingetogen en behoorlijk te kleden. Het is dus wel duidelijk dat er op het gebied van fatsoenlijke kleding een bepaalde consistentie dient te bestaan, of u nu al dan niet naar de tempel bent geweest en daar het gebod hebt ontvangen.

„Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

„Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.

„Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt, en het traag nakomt, wordt verdoemd.” (LV 58:27-29.)

De bloemen van de voorzomer

Door Jack Weyland

Ze was jong en mooi, nog zo jong dat ze zich nagenoeg onbewust was van de gratie, die bij het voortgaan van de dagen met schuchtere schroom in haar begon te ontluiken. In de derde maand van haar zeventiende levensjaar is ze evenwel gestorven, door een zeldzame ziekte neergeveld.

Hij was achttien, en met haar bevriend. Vaste verkering hadden ze eigenlijk nooit gehad. Toen ze zestien werd, had hij haar op haar verjaardagsfeestje eens gekust, waar haar moeder en ieder ander bij was. Dat had hij toen voor de grap gedaan, zodat niemand kon zeggen dat ze op de aanvallige leeftijd van zestien jaar nog nooit was gekust. Overigens had ze hem altijd als te jong toegeschenen om serieuze plannen met haar te koesteren.

Ze woonden beiden in een klein stadje in de Amerikaanse staat Montana. Ten oosten daarvan strekten zich de prairies uit, aan de westzijde verhief zich een bergketen.

Wegens het geringe aantal mormoonse leerlingen aan de middelbare school gingen Dave en Cathy's morgens vroeg naar een seminarie. Iedere ochtend om vijf uur gaf hij de ratelende wekker een mep, kroop zijn bed uit, nam een douche, kleepte zich aan, en reed na een haastig ontbijt naar haar huis om haar op te halen. Vaak moest hij buiten in de auto op haar wachten, maar dan kwam ze eindelijk de deur uit stormen, met een boek, een tas en een boterham in de ene, en een haarborstel en een jas in de andere hand.

Op een avond in april belde haar moeder Dave op en zei: „Cathy gaat morgen niet naar school, dus je hoeft haar niet af te halen voor het ochtendseminarie. Ze voelt zich niet goed.”

Dat was het begin.

In mei behaalde Dave zijn diploma van de middelbare school en in juni werd hij tot ouderling geordend. Om geld voor zijn zending te kunnen verdienen, was hij in een kledingmagazijn gaan werken. Iedere dag kwam hij na zijn werk bij haar

op bezoek. Op dagen dat ze zich wat beter voelde, vond hij haar in de achtertuin. Die tuin had eerst grotendeels uit een gazon bestaan, maar in de loop der jaren was de moestuin steeds uitgebreid en nu was er nog maar een smalle strook gras over, vlak voor het terrasje. Cathy's moeder had er altijd op gestaan dat er een hoekje van de tuin voor een bloemperk bleef gereserveerd, ook al dreigde het hele gazon verloren te gaan ten koste van de nodige groententeelt.

Toen Dave op een goede dag bij haar kwam, lag Cathy in het gras, met haar kin in beide handen gesteund. Aandachtig bestudeerde ze de prestaties van een stuk of wat bijen, die met noeste vlijt de bloementuin aan het bewerken waren. Ze droeg een spijkerbroek en een T-shirt. Sedert zijn laatste bezoek had haar lange haar plaats gemaakt voor een praktischer, kortgeknipt zomerkapseltje. Bij het hek bleef Dave stilletjes even naar haar staan kijken. Toen hij eindelijk het tuinhek inkwam, keerde ze zich om en ging overeind zitten. „Ik wou dat ik de hele dag naar bloemetjes kon zitten kijken,” plaagde hij.

Ze stond op en kwam naar hem toe.

„Wie heeft je haar geknipt?” vroeg hij.

„Mijn moeder. Vind je 't leuk?”

„Ik vind het erg mooi.”

Ze liepen samen door de tuin en inspecteerden de lange rechte rijen bieten, slaplanten en tomaten.

„Had je gisteravond een afspraakje?” vroeg ze.

„Ja, met Karen. We hebben mini-golf gespeeld.”

„Vind je haar aardig?”

„'k Weet niet. 't Is een beste meid, daar niet van, maar 't is moeilijk nu met iemand in zee te gaan, terwijl ik weet dat ik binnen vier maanden op zending ga. Misschien schrijft ze me wel.”

Hij plukte voor haar een bloempje af van een struik, die tegen het latwerk bij het huis opklom.

„Schrijf jij me ook?”

„Wat wil je eigenlijk, een fan club? 'Lieve

Elder Dave, je bent zo geweldig! Wij meisjes zitten hier thuis allemaal te verkwijnen, tot je terugkomt.' Is dat naar je zin?"

„Gaaf wel,” grijnsde hij. „Dan stuur ik jullie ieder een gestencilde brief. 'Lieve zuster vriendin. We hebben verleden week 500 mensen gedoopt. Ik doe mijn best om dezelfde nederige ziel te blijven die jullie allen liefgekegen hebben. Ik hoop dat jullie geen van allen met een ander zullen uitgaan zolang ik weg ben.'”

„Moet dat nu zo?” vroeg ze.

„'k Geloof van niet,” gaf Dave ten antwoord.

„Zeg, Dave,” zei ze opeens ernstig. „Jij wordt toch een goede zendeling, is 't niet? Zul je steeds aan de Heiland denken en een behoorlijk vertegenwoordiger van Hem zijn?”

„Dat hoop ik,” antwoordde hij.

Ze gingen in de tuinstoelen op het terras zitten.

„Vanmorgen zat ik hier ook,” zei ze, „naar de bloemen in de tuin te kijken. Toen dacht ik aan de woorden van de Heiland: 'Let op de leliën des velds, hoe zij groeien.' Waar staat dat ook weer in de Bijbel?”

„Ik dacht dat ik geen teksten meer hoefde op te snorren, toen ik het seminarie met goed gevolg doorlopen had,” zei hij plagend.

„Goed, ik ondervraag je niet meer. Trouwens, daar gaat het mij niet om. Er kwam mij een beeld voor de geest, toen ik zo zat na te denken. Daar wilde ik het met je over hebben.”

Ze hield de bloem die hij haar had gegeven met beide handen vast en bekeek die aandachtig.

„'t Is vroeg in de morgen” begon ze. „De zee van Galilea is nog in nevelen gehuld. Een eenzame man loopt langs een pad dat uit een klein vissersdorpje omhoogkronkelt. Het is de Heiland. Hij beklimt de helling die uit het water opstijgt. Al wandelend komt Hij op een plekje waar wat wilde bloemen staan. Hij knielt neer om ze wat meer van nabij te kunnen

bekijken. Hij strekt zijn hand uit en raakt de bloemblaadjes even aan. Hij buigt zich voorover om het hart van de bloem te bekijken. Nu vraag ik je wat ziet Hij dan?”

„Een bloem.”

„Is dat alles? Alleen maar een bloem?”

„Wat zou Hij anders kunnen zien?”

„Jezus had van de hemelse Vader de opdracht gekregen deze aarde te scheppen. Eens heeft Hij het doel gekend van ieder kenmerk van die bloem. Herinnerde Hij zich al die bijzonderheden nog? Of begreep Hij met zijn machtige verstand de werking van elk onderdeel van die bloem, alleen door aandachtige waarneming? Dat is voor mij de vraag.”

„Daar weet ik geen antwoord op.”

„Juist, ik ook niet, maar ik geloof niet dat Hij ooit iets als gewoon heeft beschouwd. Ik denk dat Hij de schoonheid van iedere zonsondergang naar waarde wist te schatten, elk uitzicht op de zee van Galilea, in regen of zonneschijn. Ik geloof dat Hij gevoelig voor schoonheid was. Toen Hij zei: 'Let op de leliën des velds, hoe zij groeien,' had Hij volgens mij die leliën uitvoeriger bekeken dan de meesten van ons ze ooit zullen bekijken.”

Thuisgekomen van zijn werk, stapte nu haar vader door het hek de tuin in en begon wat onkruid uit te trekken. Hij was een stille man, die trots was op zijn keurig rechte rijen groenten. Onder het werk floot hij vaak een deuntje zonder herkenbare melodie.

Hij plukte een handvol aardbeien, spoelde ze met de tuinslang af en bracht ze bij Dave en Cathy om ze te proeven.

„Ze worden al aardig rijp, is 't niet?” vroeg hij.

In juni was Cathy een weeklang de stad uit voor een uitgebreid medisch onderzoek in een universiteitskliniek. Toen ze terugkwam, zag zij er niet beter uit dan voorheen. Haar ouders reageerden vreemd ontwijkend de vraag wat die specialisten hadden geconstateerd. Bij het voortschrijden van de zomer zag Dave hoe haar toestand langzamerhand

verergerde. Als hij kwam, lag ze vaak op bed. Soms bleef hij maar heel kort, omdat ze er zo moe uitzag. Toch vond ze het prettig hem te zien, en er waren dagen waarop ze zich goed genoeg voelde om wat te praten.

„Dave,” zei ze bij een van zijn bezoeken. „Ik heb een tekst voor je zending gevonden.” Ze pakte de combinatie van standaardwerken, die op het tafeltje bij haar bed lag. Nadat ze de tekst had opgezocht, las ze hardop voor: „Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatste dage onberispelijk voor God moogt staan.” (LV 4:2.) „Hoe vind je dat?” vroeg ze.

„Je bent vastbesloten een goede zending van mij te maken, nietwaar?” vroeg hij.

„Er is ook zoveel te doen. Ik wou dat ik er bij kon zijn om je te helpen.”

Hij keek op en probeerde in haar ogen te lezen.

„Ik weet best wat er gebeurt. Ik ga sterven.”

„Welnee, jij niet.”

„We hebben een reis van 1500 km gemaakt om een groepje dokters te raadplegen. Na twee dagen kwamen we weer thuis. Mijn ouders zeggen nooit iets over de uitslag van het onderzoek. Ze willen er niet over praten. Nu heeft mijn pa me gevraagd hoe ik het zou vinden eens met vakantie naar Californië te gaan. Hij wil zijn levensverzekering afkopen om aan geld te komen, zodat we er met z'n allen heen kunnen vliegen. We hebben nog nooit zo'n grote vakantiereis gemaakt. Als mijn ouders mijn kamer binnenkomen, doen ze allebei zo opgewekt, maar gisteren heb ik mijn moeder in haar eigen kamer horen huilen. Het ergste is wel dat wij er niet over kunnen praten. We praten wel 20 minuten achtereen over het weer, en klampen ons dan aan dat onderwerp vast of het een reddingsboei is.”

Op dat moment kwam haar moeder de

kamer binnen met een nieuwe vaas bloemen. Cathy's slaapkamer stond vol pottedplanten en snijbloemen, die haar vriendinnen en kennissen haar gegeven hadden. Haar moeder haalde twee vazen uitgebloeide bloemen weg en verliet de kamer.

Cathy vervolgde: „Dave, ik moet met je praten. Met mijn ouders kan ik er nog niet over praten. Ik moet toch tegen iemand kunnen zeggen hoe ik me voel, zodat ik het in mijn gedachten duidelijk omschrijven kan en mijn angst onder ogen kan zien. Ergens moet daar toch een grens aan zijn.”

Ze praatten een hele tijd. Hij luisterde voornamelijk, terwijl zij erachter probeerde te komen of ze haar eigen toekomst aandurfde.

„Ik weet wel dat ons geen van allen een lang leven kan worden gegarandeerd, en dat de Hemelse Vader mij geen enkele zegening zal onthouden. Maar toch wil ik deze aarde niet verlaten. Ik vind het hier fijn.”

Voordat hij afscheid nam, vroeg ze: „Wil jij mij een priesterlijke zegen geven?”

„Hooft je vader dat niet te doen?”

„Hij heeft me al gezalfd. Ik heb nu een priesterlijke zegen nodig, zodat ik het aankan en ik er met mijn ouders over zal kunnen spreken.”

„Ik zou de bisschop bij je kunnen laten komen,” zei hij zwakjes.

„Nee, ook jij bezit het priesterschap dat daarvoor nodig is. Ik wil zo graag dat jij mij een zegen geeft.”

„Maar ik heb nog nooit een priesterlijke zegen gegeven.”

„Het hoeft vandaag ook niet,” zei ze.

„Vind je het erg als ik er met je vader en met de bisschop over praat? Als zij het goedvinden, zal ik het graag doen.”

's Zondagsmiddags kwam hij weer. Hij had zich erop voorbereid. Hij had twee dagen zitten lezen. Hij had met Cathy's vader en met de bisschop gesproken en hun om hulp en raad gevraagd. Ze hadden hem aangemoedigd aan Cathy's uitdrukkelijk verzoek gevolg te geven.

In het evangelie
van Jezus
Christus ligt de
oplossing van elk
probleem waar-
mee wij worden
geconfronteerd.
Dit stelt ons in
staat vreugde te
vinden in dit le-
ven alsmede het
leven in de ko-
mende wereld.

Harold B. Lee

Bedenk dat het le-
ven eeuwig is. We
leefden reeds lang
voordat we sterfe-
lijk werden en we
zullen hierna eeu-
wig leven.

Marion G. Romney

Sinds die zaterdagmorgen had hij gevast en gebeden.

Toen hij binnenkwam, zat zij in een stoel in haar slaapkamer op hem te wachten. Hij ging achter haar staan. Het was doodstil in de kamer. Alleen door het geopende venster drongen er geluiden van buiten in het vertrek door. Zachtjes legde hij zijn handen op haar hoofd. Ze raakten haar zijdeachtige haar aan. Met gesloten ogen bleef hij zo even staan en begon toen:

„Catherine Edmonds, krachtens de macht van het Melchizedekse priester-schap dat ik draag, leg ik mijn handen op uw hoofd om u een priesterlijke zegen te geven . . .” Het was of de woorden licht en gemakkelijk van zijn lippen vloeiden. Hij zegende haar, opdat ze vertroosting zou krijgen en haar toestand openlijk met haar ouders zou kunnen bespreken. Toen het voorbij was, daalde er een vredig gevoel over hen beiden. Hij hielp haar in bed, ging zelf op een stoel zitten, hield haar hand vast en praatte met haar tot dat zij in slaap viel.

Toen hij die maandagmiddag weer terugkwam, lag ze buiten in een ligstoel. Haar vader was bezig een afgeschermd en overdekt buitenverblijf voor haar te bouwen, zodat ze meer tijd in de tuin zou kunnen doorbrengen.

„Paps,” vroeg ze, „zouden we die pot-planten uit mijn kamer hier buiten kun-nen brengen? Ik zou zo graag willen dat ze bij de andere bloemen in de tuin werden geplant.”

„Ik zou niet weten waarom niet,” ant-woordde haar vader. „Beginnen ze je binnen te vervelen?”

„Nee, ik wil alleen graag dat ze hier in de zon kunnen staan.”

Toen Dave de volgende dag kwam kij-ken, waren haar planten al naar de tuin overgebracht.

„Zien ze er niet goed uit?” vroeg ze hem. „Ik heb er de hele dag naar zitten kijken. De bijen zijn ook bij ze op bezoek geweest. Hier buiten hebben ze de zon en de warme tuingrond. Ik ben blij dat ze nu

buiten staan. Kijk eens wat ze allemaal gemist zouden hebben, als ze nog steeds in huis opgesloten waren geweest."

Die zaterdag ging hij 's morgens naar zijn werk, maar 's middags nam hij vrij om bij haar te kunnen zijn. Samen zaten ze op het overdekte en beschutte terras.

Laat in de middag kwamen de donkere wolken, die zich de hele dag al in het westen hadden opgestapeld, tenslotte naderbij. Haar vader vroeg vriendelijk:

„Wil je niet binnenkomen?" 't Ziet er naar uit dat we regen krijgen."

„Och nee, 't bevalt me hier buiten best. Laat me maar naar de regen kijken."

In volle hevigheid sloeg de zomerse bui toe. De wind dreef de grote regendruppels bijna horizontaal voor zich uit.

Toen kwam de hagel. Eerst vielen er een paar verspreide hagelstenen, zo groot als knikkers, op het gras en stuitten weer terug, maar toen de bui losbarstte, klonk het geroffel van de hagel op het groene fiberglazen dak van het terras als het geluid van honderden kanonsalvo's.

In een paar minuten was het voorbij. Het grasperk was met een witte laag bedekt. Haar vader stond op en liep de tuin in. Staande in de zachte motregen nam hij zwijgend de schade op. Hij raapte de gebroken stengel van een tomatenplant op en bekeek hem, waarna hij hem weer op de grond liet vallen. Langzaam begaf hij zich naar de bloementuin. De bloemen lagen platgeslagen tegen de grond.

„Misschien hadden we die planten beter niet hier buiten kunnen zetten," zei hij. „Binnen zouden ze veilig zijn geweest."

Cathy stond op en liep met enige moeite naar haar vader. „Nee, paps, ik wou ze immers graag hier in de tuin hebben? Binnen stonden ze veilig, maar hier buiten hebben ze tenminste, ook al was het maar een paar dagen, de warme zon en de bijen gehad, en 's nachts de zachte zomerwind gevoeld. 't Spijt me niet dat we ze hierheen hebben gebracht. 't Was het risico wel waard ze in de tuin te planten, al was het maar voor korte duur."

Ergens beseften ze beiden dat ze nu over heel wat meer spraken dan over bloemen. Hij drukte zijn dochter dicht tegen zich aan, terwijl ze zachtjes herhaalde: „Paps, 't is goed, ik ben niet bang."

De volgende dag vertelde ze Dave dat ze nu eindelijk met haar ouders had gesproken over wat haar te wachten stond.

Twee weken daarna werd ze in het ziekenhuis opgenomen. Drie weken later stierf ze.

Misschien waren er onder degenen die de begrafenis bijwoonden mensen, die zich hebben afgevraagd waarom de familieleden, in plaats van de gebruikelijke grafkrans op de kist, een boeket bloemen uit hun eigen tuin daarop hadden gelegd — bloemen, die de hagel hadden doorstaan en in leven waren gebleven.

Jeugd van de kerk, jullie belangrijkste plicht is ervoor te zorgen dat je bekeerd wordt. In die zin moeten wij allen tot de kerk zijn bekeerd. Wij allen dienen te zijn bekeerd tot de waarachtigheid van het evangelie. Dan pas kunnen wij deze waarheid ook aan anderen doorgeven.

Toen de Meester op zekere dag met zijn discipelen op weg was naar Caesarea Filippi, hielden zij een rustpauze. Daarbij vroeg Hij hun: „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is? En

zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.”

Vervolgens had Jezus de discipelen gevraagd hun eigen getuigenis te willen geven: „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?”

Ik denk dat zij allemaal hun getuigenis hebben gegeven, maar we hebben alleen dat van Petrus zwart op wit staan: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!”

Daarop gaf de meester ten antwoord:

Als uw hart u ingeeft wat u met uw verstand niet weet

Door president Harold B. Lee¹

„Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.” (Matteüs 16:13-17.)

Petrus had een openbaring ontvangen. Hij wist dat Jezus de Christus was, de Zaligmaker der wereld, Gods eigen Zoon. Toch kan het nog maar ongeveer een jaar na dit voorval zijn geweest, toen de Meester zich tot Petrus wendde met een strenge vermaning. Wij weten niet wat voor Hem aanleiding is geweest om Simon Petrus te berispen, maar Hij zei toen: „Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen.” (Lukas 22:31-32.)

Nu zouden we kunnen vragen: „Wat betekent tot bekering komen eigenlijk?” vooral nadat we hebben vernomen dat de Heer hiermee dus wilde zeggen dat Petrus zich als een onbekeerd mens begon te gedragen. Het komt er dus eigenlijk op neer dat de Heer hier zegt dat het getuigenis van heden niet hetzelfde is dat je morgen hebt. Of je getuigenis gaat groeien en groeien, tot het zo helder straalt als de zon, of het neemt steeds meer af, tot er niets van overblijft. Het hangt er maar vanaf wat je ermee doet. De zwaarste verantwoordelijkheid die een lid van Christus' kerk ooit heeft gedragen is echt bekeerd te worden, en al even belangrijk is het dan ook bekeerd te *blijven*. Maar nu vraag ik u nogmaals, wat is bekering?

Iemand is bekeerd als zijn ogen zien wat ze behoren te zien, als zijn oren horen wat ze moeten horen, en als hij met zijn hart verstaat wat hij moet verstaan. Wat hij dus moet zien, horen en verstaan is de waarheid, de eeuwige waarheid, die hij dan ook in toepassing moet brengen. Dat is bekering. Als hij echter om de een of andere reden de waarheid niet kan zien, horen en verstaan, en deze in zijn leven niet wil toepassen, dan heeft die mens zijn

geloof verloren. Dan heeft hij zijn getuigenis verloren omdat hij iets verkeerd heeft gedaan.

Enige jaren geleden sloot een vooraanstaand professor, die als hoogleraar aan een universiteit verbonden was, zich bij de kerk aan. Toen ik hem vroeg een groep zakenmensen uit New York toe te spreken en uiteen te zetten waarom hij lid geworden was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zei hij tot die mensen: „Ik zal u vertellen waarom ik als lid tot deze kerk ben toegetreden. Er kwam een tijd in mijn leven dat mijn hart mij ingaf wat ik met mijn verstand nog niet wist. Toen besepte ik dat het de Geest des Heren was, die mij onderrichtte, en ik wist dat het evangelie waar was.” Als wij meer begrijpen dan wij met ons verstand weten, als wij met ons hart verstaan, dan weten wij dat de Geest des Heren bezig is op ons in te werken.

Ten aanzien van mensen die een getuigenis hebben, heeft de Heer gezegd: „Houdt daarom uw licht omhoog, opdat het de wereld beschijne. Ziet, Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden — wat gij Mij hebt zien doen.” (3 Nephi 18:24-25.)

De Heiland Zelf wil al wie dat nodig heeft, leiding verschaffen.

Wij mensen zijn allemaal met het licht van Christus in ons geboren, een licht dat een ieder verlicht die in de wereld komt en dat niet aflat met ons te strijden, ons te waarschuwen en voor te lichten, zolang wij Gods geboden onderhouden. Als wij dus een getuigenis hebben, wordt van ons verwacht dit aan te wenden tot heil van anderen, in overeenstemming met de aan Petrus verleende opdracht: „Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen.”

Er doen zich voor ons allen legio gelegenheden voor om anderen te versterken, hetzij onze eigen broeders en zusters of onze vrienden, hetzij een van onze burens of een nieuwe kennis. Het kunnen zelfs onze eigen ouders zijn.

Het volgende voorval vernam ik van de tempelpresident uit Cardston, die me vertelde: „Er kwam hier eens een groepje jongelui om voor het eerst, zoals dat heet ‚door de tempel te gaan,’ en zich voor de doden te laten dopen. Toen ze na de bijwoning van twee of drie doopdiensten bijna klaar stonden om weer naar huis te gaan, liet ik ze weten dat ze nog wel even op mijn kantoor konden komen praten, waarbij ik dan zou trachten de vragen die zij eventueel hadden te beantwoorden. Daar sprak ik met hen over hun eigen doop en zei: ‚Toen jullie zelf pas gedoopt waren, werd er tegen jullie gezegd dat je de Heilige Geest zou ontvangen, d.w.z. dat die Geest je leiden en zegenen zal als je waardig zult leven. Als iemand je mocht bestrijden of je kwaad zou willen berokkenen, kun je die tegenstand overwinnen, dank zij de invloed van de Heilige Geest.’ „Toen ik de kring rond keek, zag ik hoe een aardig jong meisje zat te snikken. Ze zei: ‚Toen ik me liet dopen, heeft mijn moeder me vervloekt. Telkens als ik naar de kerk ging, werd ze vals en schold mij uit voor al wat lelijk was. Toen ik tegen haar zei dat ik naar de tempel ging, begon ze te vloeken en zei dat ik dan geen dochter meer van haar was. Sinds ik van huis ben gegaan, heb ik voortdurend gevestigd, in de hoop dat ik hier in de tempel leiding en kracht zou ontvangen om het verzet van mijn moeder te kunnen breken. Ik stond al op het punt om teleurgesteld heen te gaan, maar nu hebt u mij op het laatste moment het juiste middel aan de hand gedaan.’ Haar gezicht klaarde op; er brak een glimlach door haar tranen heen, toen ze zei: ‚Nu ga ik moeder beïnvloeden met de macht van de Heilige Geest, waar ikzelf aanspraak op mag maken.”

De president vervolgde: „Na verloop van een paar weken kreeg ik een brief van dat meisje, waarin stond: ‚Bij mijn thuiskomst werd ik evenals bij mijn vertrek, door moeder met vloeken begroet. Bij andere gelegenheden had ik me daartegen verweerd, maar ditmaal kwam ik

haar tegemoet, sloeg mijn arm om haar schouders en zei: ‚Moeder, ik wil vandaag niet met u redetwisten. Ik zou graag willen dat u even hier met mij op de bank ging zitten. Ik heb u namelijk iets te zeggen.’ Moeder was totaal verrast. Toen we dicht naast elkaar zaten, legde ik mijn wang tegen de hare, zodat de kracht van de Geest werkelijk van mij op haar zou kunnen uitstralen. Zo gaf ik haar mijn getuigenis, en vertelde haar wat een heerlijke belevenis ik in de tempel had gehad. Moeder barstte daarop tot mijn verbazing in tranen uit en smeekte mij om vergeving.’

„Het meisje besloot haar brief met de woorden: ‚Op het ogenblik zijn we bezig moeder op haar doop voor te bereiden, daar ook zij nu lid van de kerk wil worden.”

„Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan ook uw broederen,” heeft de Heiland gezegd. Die boodschap wil ik uit naam van Hem nu aan jullie doorgeven. Het is in de eerste plaats onze plicht ervoor te zorgen dat we zelf bekeerd zijn, dan kunnen wij ook anderen tot bekering brengen. Het wordt nu tijd voor ieder van jullie om op eigen benen te leren staan. Zorg daarom dat je werkelijk tot bekering komt. Niemand kan het immers op de duur uithouden bij geleend licht. Je moet je laten leiden door het Licht dat in je eigen binnenste schijnt. Als je dat niet hebt, kun je niet staande blijven.

De Heer moge jullie zegenen, en je met de wapenrusting der gerechtigheid bekleden, om alle mogelijke beproevingen die je in de komende tijden te wachten staan, standvastig het hoofd te kunnen bieden.

¹Toen wijlen president Harold B. Lee dit in 1971 schreef, was hij eerste raadgever in het Eerste Presidium en president van de Raad der Twaalf. In juli 1972 werd hij President van de Kerk, als opvolger van president Joseph Fielding Smith. President Lee stierf op 26 december 1973.

Wij streven naar al wat prijzenswaardig is

Door Ezra Taft Benson
President van de Raad der Twaalf

Wanneer u wordt verontrust door het eigenmachtig optreden van bepaalde kerkleden die u door hun handelwijze aanstoot geven, denk dan ook eens aan het beginsel dat wij ons rentmeesterschap zouden kunnen noemen. Naarmate het koninkrijk zich uitbreidt, moeten steeds meer taken door de kerkleiders aan anderen worden overgedragen en worden de zaken meer en meer bij individuele kerkleden in beheer gegeven. Nu wordt dit rentmeesterschap niet door iedereen even serieus waargenomen, daar mensen nu eenmaal verschillend reageren op het feit dat er iets aan hun zorgen wordt toevertrouwd. De een is altijd wat flinker en doortastender dan de ander. God is zeer geduldig en lankmoedig ten opzichte van diegenen onder ons op wie Hij lang moet wachten tot zij hun taken behoorlijk leren vervullen. Doorgaans krijgen de mensen van Hem de beschikking over een stuk touw en een spanne tijds, die lang genoeg zijn om zich tot in Gods tegenwoordigheid op te hijsen of zich ergens in de diepte omlaag te laten zakken. Doch hoewel God geduldig is, kan de nietige hand van iemand die zijn rentmeesterschap niet serieus opvat het werk van de Heer toch niet lang belemmeren of het bederven. Gods molens malen langzaam, maar des te fijner, d.w.z. Hij let er wel degelijk op dat zijn werk goed wordt gedaan, ook al duurt het wel eens wat langer.

Daar God de mens zijn eigen vrije wil heeft gegeven, zullen er altijd mensen zijn die deze vrijheid misbruiken. In het visnet van het evangelie worden goeden en kwaden gevangen, de besten zowel als de slechtsten. De slechtsten, omdat de duivel ook sommigen van zijn volgelingen in het koninkrijk geïnfilteerd heeft, om vóór de definitieve zuivering alsnog te trachten de kerk te gronde te richten. Ook in deze tijd bevinden zich dergelijke elementen onder ons, maar te zijner tijd zal hun aantal wel bekend worden. De tijd heeft de eigenschap ervoor te zorgen dat alles vanzelf terecht komt op de plaats die het verdient, zo wordt het goede op de duur verheven, en het kwade ten val gebracht. Als wij verontrustende dingen in de kerk zien gebeuren, behoren wij eerst na te gaan of het een onder onze bevoegdheid ressorterende kwestie betreft. In dat geval moeten we de betrokkene(n) erover aanspreken. Is het euvel van dien aard dat wij menen het onder de aandacht van hogere kerkelijke autoriteiten te moeten brengen, dan mogen wij in alle discretie op het daartoe geëigende gezagsniveau de nodige stappen ondernemen.

De zekerste weg die tot onze afvalligheid moet leiden is het openbaar maken van geschillen, die wij met de leiders van de kerk menen te hebben en het zaaien van twist en tweedracht onder haar leden. Het is onze plicht het koninkrijk trouw te blijven, en door niets of niemand onze gevoelens ten aanzien van het grote geschenk, dat Christus ons in zijn eigen kerk heeft gegeven, te laten verkoelen of verbitteren.

Dit is de ware kerk. Houd u aan haar wetten, bezoek haar bijeenkomsten steun haar leiders. Aanvaard de functies waartoe de kerk u moge roepen, ga bij haar te rade en volg haar adviezen op. Verheug u in haar zegeningen . . .

